SJORS

van de Rebellenclub

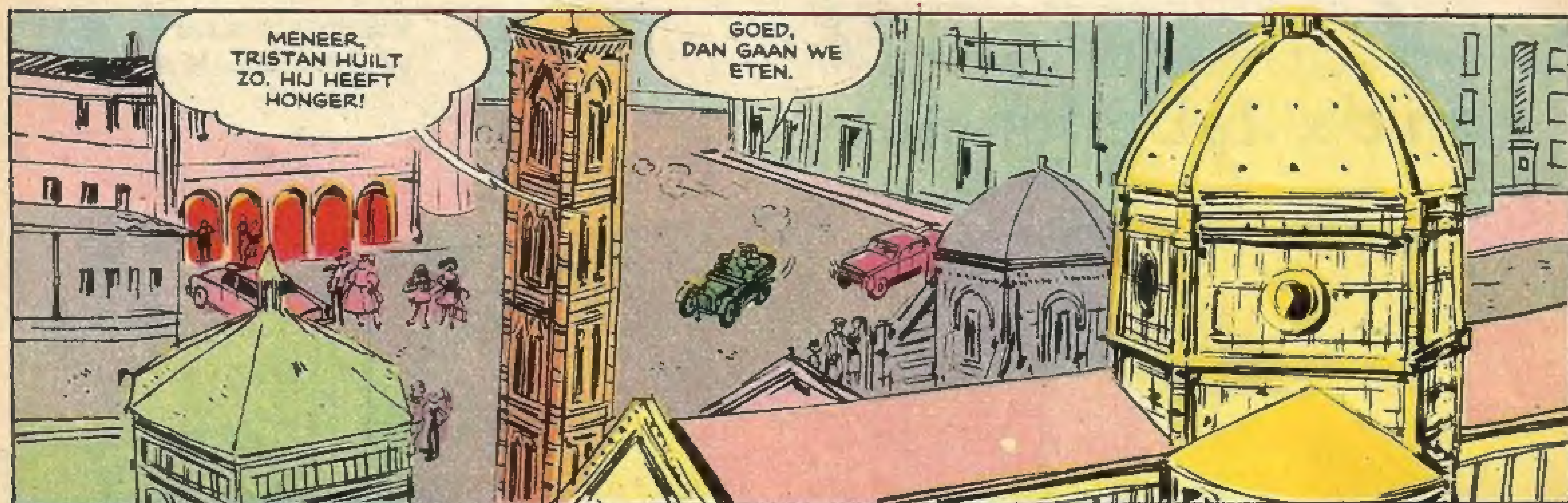
25 januari 1964
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 4

Kareltje Sprint

IK STEL ME VOOR: LANCELOT MARMADUKE FITZGILBERT, ZEVENDE BARON VAN FANAGOTT, LID VAN HET HOGERHUIS VAN HET VERENIGD KONINKRIJK.

KWARANTA, RIDDER IN DE ORDE VAN VERDIENSTE VAN DE REPUBLIEK.
KARELTJE SPRINT
OEW

EERST JAAGDE IK OP TIJGERS IN INDIA, NU REIS IK MET MIJN AUTO DOOR ITALIË, VEEL OPWINDENDER, NIET, GODFREY?
JA ZEKER, MILORD, ZEKER.

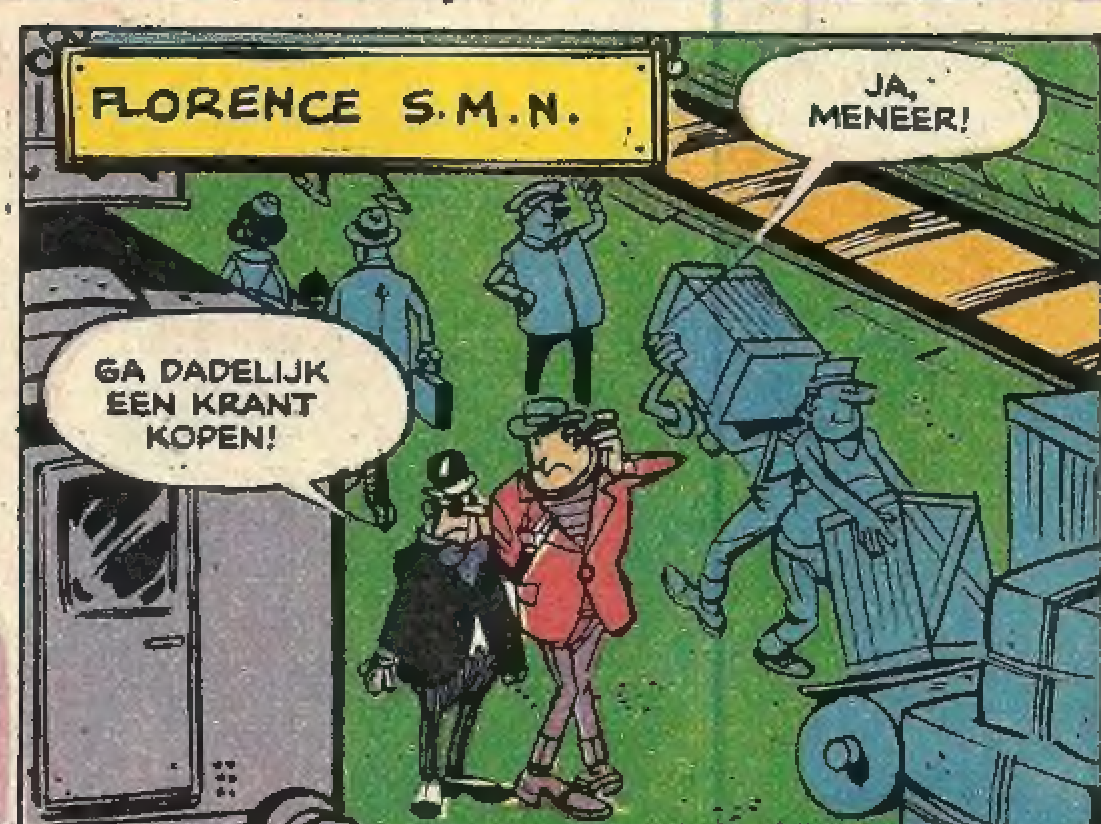

DEZE AUTO IS VAN U? IK BEN EEN GROOT LIEFHEBBER VAN OUDE WAGENS EN DEZE ONTBREEKT NOG AAN MIJN COLLECTIE.
HET SPIJT ME, MILORD, DIE IS NIET TE KOOP.

IK BETAAL U ALLES WAT U WILT.
IK ZEG NEE!
SLURP

IK ZAL U IN MIJN AUTO VOLGEN. IK HOUD EEN CHEQUE VAN TIENDUIZEND POND GEREED.

O, DIE GEKKE ENGELSMAN, DIE ONTBRAK ER NOG MAAR AAN!
?

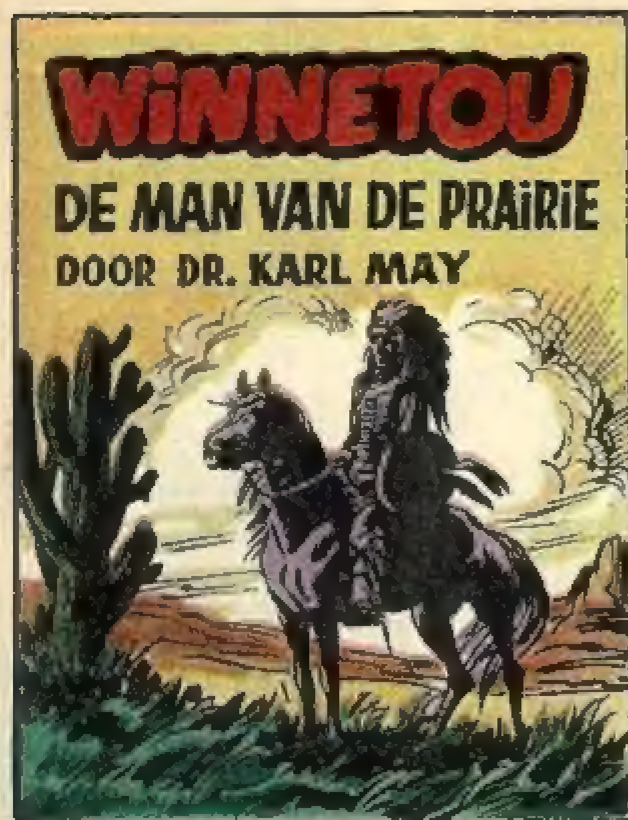

INTUSSEN WAREN PROFESSOR STRIZZA EN FILOMENO OP HET STATION IN FLORENCE AANGEKOMEN, NOG STEEDS OP ZOEK NAAR DE MICHELANGELO, VERBORGEN IN DE ITALIA.

FLORENCE S.M.N.
GA DADELIJK EEN KRANT KOPEN!
JA, MENEER!

HIER STAAT HET: „DE VERMAARDE HEER KWARANTA VERVOLGT ZIJN TOCHT DOOR ITALIË EN VERTREKT HEDEN RICHTING AREZZO."

WIJ HUREN EEN AUTO EN WACHTEN HEN OP DE WEG OP, BEGREPEN?
IK GEEF HEM EEN KLAP OP ZIJN HOOFD, DAT DOE IK!

GOED, MAAR DAN NADAT WIJ DE MICHELANGELO TE PAKKEN HEBBEN EN DAN... WEG!
18

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

VLUG! KOM MEE! ER IS IEMAND IN GEVAAR!
DAT IS RATTLER!

MIDDEN IN HET DORP STAAN ZE VOOR EEN ONVERWACHT SCHOUWSPEL. DE APACHEN ZIJN BEZIG RATTLER VAST TE BINDEN AAN DE DOODKIST VAN KLEKIH-PETRA. ZE WILLEN HEM GAAN MARTELEN.
ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN? LAAT ME LOS!

APACHEN, HIER VOOR JULLIE STAAT DE MOORDENAAR VAN ONZE MEESTER KLEKIH-PETRA. WAT MOET ER MET HEM GEBEUREN? WELKE STRAF HEEFT HIJ VERDIEND?

DE DOOD!
WEG MET HEM!
DE DOOD!
DE DOOD!

NEE! IK WIL NIET STERVEN! LAAT ME LOS! LAAT ME GAAN!

RATTLER VERDIENT DE DOODSTRAF, MAAR HIJ HOEFT NIET GEMARTELD TE WORDEN.
DAT IS NU EENMAAL DE GEWOONTE: MOORDENAARS WORDEN EERST GEMARTELD EN DAN GEDOOD. MAAR ALS HIJ BEREID IS VERGIFFENIS TE VRAGEN, WORDEN DE FOLTERINGEN HEM BESPAARD.
LATEN WE EENS MET HEM PRATEN!

RATTLER, JE BEGRIJPT, DAT JE VOOR JE MISDAAD MET JE LEVEN MOET BOETEN. ALS JE NU VERGIFFENIS VRAAGT, WORD JE NIET GEFOLTERD.
MOET IK VERGIFFENIS VRAGEN AAN DIE HONDEN? DAT NOOIT! ZE KUNNEN VOOR MIJN PART NAAR DE MAAN LOPEN!

WELNU DAN, KRIJGERS, GA UW GANG! WERP UW MESSEN!

AAAAH!

DE FOLTERING DUURT MAAR KORT. RATTLER STOOT ZULKE VERSCHRIKKELIJKE KRETEN UIT, DAT DE INDIANEN DE MARTELING STAKEN. ZE VINDEN, DAT HIJ HET NIET WAARD IS GEFOLTERD TE WORDEN.
SPRING IN DE RIVIER EN ZWEM WEG! ALS JE HEELHUIDS DE OVERKANT HAALT, BEN JE GERED. VOORUIT! SPRING!

RATTLER ZWEMT MET DE MOED DER WANHOOP.

DE INDIANEN ZENDEN HEM EEN REGEN VAN KOGELS ACHTERNA.
PANG! PANG!
MIK OP ZIJN HOOFD!

DE MISDADIGER ZINKT ONDER WATER.

IS MIJN BLANKE BROEDER OLD SHATTERHAND BEREID DE PLAATS VAN KLEKIH-PETRA IN TE NEMEN?
DAT WIL IK HEEL GRAAG.

INTSHU-TSHUNA GEEFT EEN SNEE IN OLD SHATTERHANDS ARM...

...EN VANGT HET BLOED IN EEN SCHAAL VOL RIVIERWATER OP.

HET BLOED VAN WINNETOU...

...VANGT HIJ IN EEN ANDERE SCHAAL OP.

WINNETOU DRINKT HET BLOED VAN OLD SHATTERHAND EN OLD SHATTERHAND DAT VAN WINNETOU.

VAN NU AF AAN ZIJN JULLIE BROEDERS! HET ZAL ZIJN ALS ÉÉN ZIEL IN TWEE LICHAMEN. OLD SHATTERHAND IS VOORTAAN MIJN ZOON EN HET VOLK DER APACHEN IS VOORTAAN ZIJN VOLK. IK HEB GEZEGD! HOWGH!
ARRANZ -63

DE DAGEN KOMEN EN GAAN. KALM GAAT DE TIJD VOORBIJ, MAAR OP ZEKERE DAG...
OLD SHATTERHAND, IK MAAK ME ZORGEN OVER JE.
!?
P.42

Naar vreemde landen

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND, DAT DE REDER PROUST HEM BEVOLEN HAD HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. BIJ EEN POGING DEZE BRIEF IN HANDEN TE KRIJGEN VIEL PROUST VAN DE ROTSEN. LATER WERD ZIJN KOFFER GESTOLEN EN DE HUT VAN JOAN EN JOE IN BRAND GESTOKEN. MET DE *ROTOHANA* VOEREN JOAN EN JOE NAAR DE FIJI-EILANDEN.

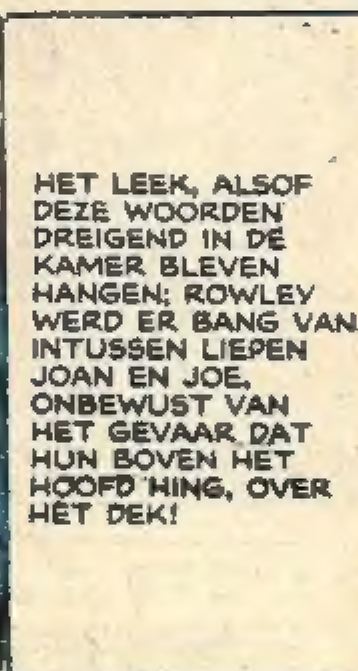

ROWLEY, EEN MEDEPLICHTIGE VAN PROUST, HOORDE, HOE DEZE TEVERGEEFS HAD GEPROBEERD KAPITEIN SELBY'S BRIEF TE STELEN. PROUST VERONDERSTELDE DAT HEM DAT NU WEL ZOU LUKKEN, OMDAT DE KINDEREN DACHTEN DAT HIJ DOOD WAS. IN ZIJN KOFFER, DIE HIJ HAD MEEGENOMEN, ZATEN ZIJN VERMOMMINGEN.

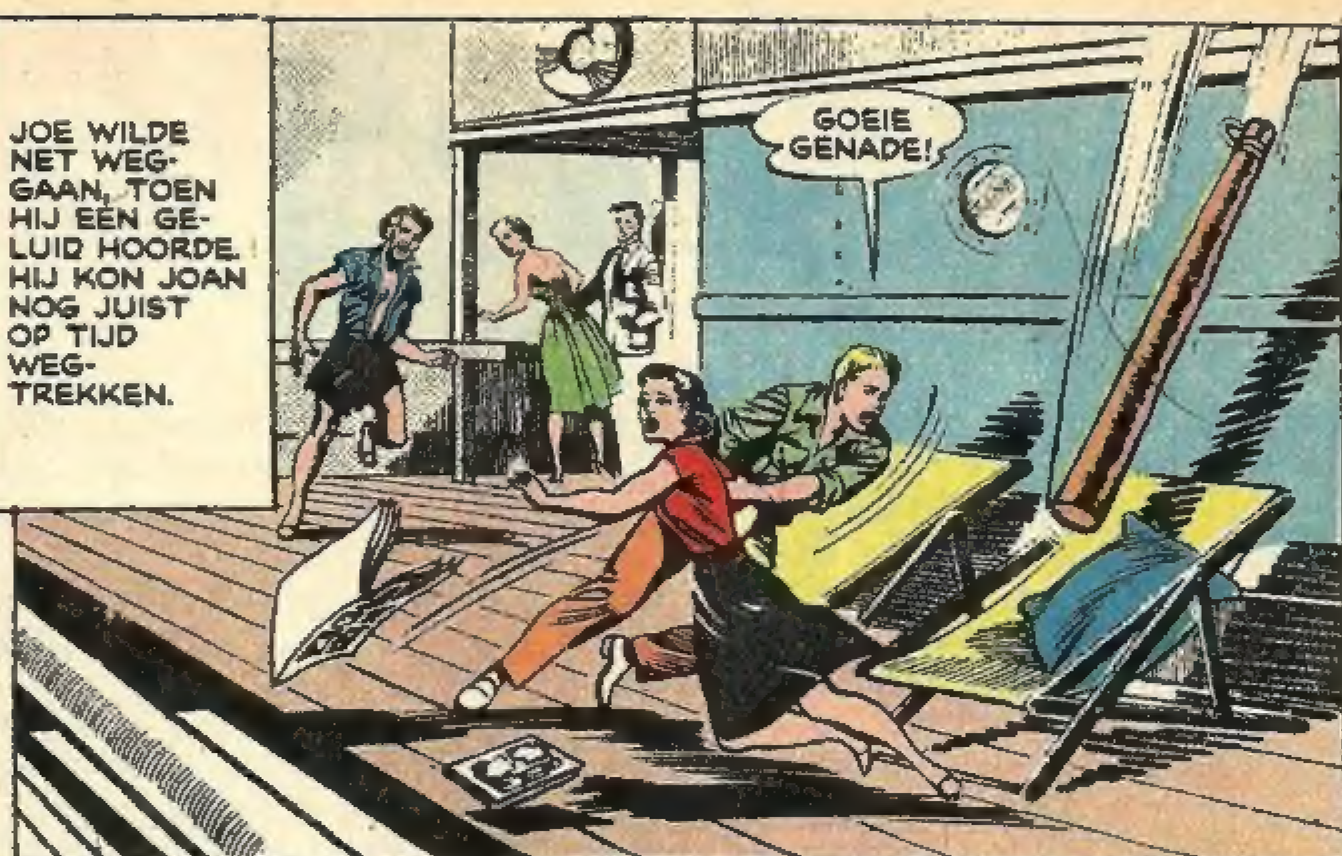

JOAN EN JOE HADDEN GELIJK! ONMIDDELLIJK LIEP ROWLEY NAAR DE HUT VAN PROUST OM HEM ALLES TE VERTELLEN.

NADAT JOAN EEN KOP THEE GEDRONKEN HAD, GING ZE EVEN SLAPEN. DAARNA MAAKTE ZE MET JOE NOG EEN WANDELING OVER HET DEK. DIE AVOND GINGEN ZE VROEG NAAR BED.

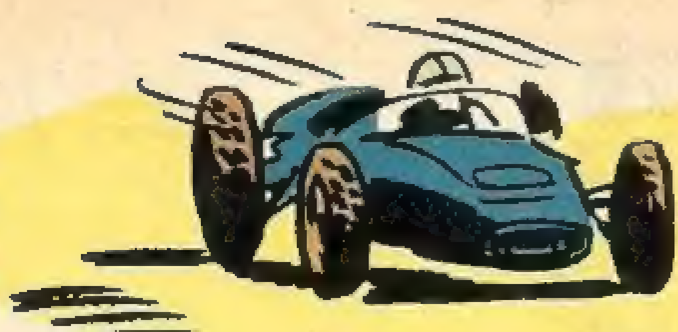

DE EERSTE

Peter en John stonden aan de kant van de weg en keken naar de beide raceauto's die in razende vaart dichterbij kwamen. Het scheen onmogelijk dat de beide wagens nog genoeg vaart zouden kunnen minderen om veilig de bocht door te komen. Ze waren er nu al vlak bij; de motoren draaiden op volle toeren en de banden lieten zwarte rubbersporen achter op het oppervlak van de weg toen ze de bocht door gierden.

Opeens veranderde het geluid van de motoren en ging over in een soort gebrul toen de wagens weer optrokken na de bocht, en toen begon de voorste wagen te slippen in de richting van de berm. Blijkbaar was de coureur een ogenblik de macht over het stuur kwijt.

Onmiddellijk profiteerde zijn achtervolger daarvan door de voorste wagen te passeren en zo behendig naar voren te schieten, dat het leek alsof het vanzelf ging.

Peter had onbewust zijn adem ingehouden en hij herademde opgelucht. Op datzelfde ogenblik werd bij hem de wens geboren om meer te weten te komen over de autorensport en om te leren hoe het moest, misschien zelfs eenmaal zelf coureur te worden. . .

„Dat was Dave Jordan, de wereldkampioen," zei John en zijn ogen straalden van bewondering.

„Die in de berm terechtkwam, bedoel je?"

„Nee, de andere! Geloof maar niet, dat Dave Jordan ooit op zo'n manier in de berm zal slippen! Hij heeft zijn wagen altijd volkomen in zijn macht. Ik wil wedden, dat hij straks een flinke voorsprong heeft, als ze hier weer langskomen!"

Ze stonden zwijgend te kijken naar de andere auto's die voorbij raceten, tot de wereldkampioen weer verscheen. De auto die in de bocht geslipt was, was echter nergens meer te zien.

„Hij is zeker naar de reparatiewerkplaats gegaan om te kijken of zijn wagen ook schade heeft opgelopen," zei John met een geleerd gezicht.

„Maar zou hij dan niet bang zijn, dat hij de wedstrijd verliest?" vroeg Peter.

„Wel nee, het is nu nog geen menens. Ze zijn alleen maar aan het oefenen. De echte wedstrijd vindt morgen pas plaats."

Allerlei gedachten bestormden Peter. „Als het al zó spannend is, als ze alleen nog maar aan het oefenen zijn, wat zou ik dan graag tot morgen hier willen blijven om de echte wedstrijd te zien!" zei hij verlangend.

„Kun je je ouders dan niet overhalen dat ze nog een dag langer blijven?" vroeg Peter. „Ik weet zeker, dat vader en moeder dat leuk zouden vinden."

„O, ik ben er wel zeker van dat mijn ouders dat graag zouden willen," zei Peter zonder aarzelen, „maar ze móéten wel terug. Ze krijgen vrienden op bezoek, die onderweg naar huis zijn, naar Malakka, en die willen ze erg graag ontmoeten, dat weet ik."

Terwijl de jongens zo met elkaar stonden te praten hadden ze steeds naar de voorbijschietende wagens gekeken. Nu was het opeens stil geworden op het circuit; de auto's kwamen tot stilstand en in de verte hoorden ze een claxon, die de coureurs waarschuwde dat ze moesten komen.

„Dat is alles geweest, wat er vandaag te zien was," zei John. „Het oefenen is afgelopen, we kunnen nu net zo goed naar huis gaan en eens kijken

Peter en John stonden aan de kant van de weg en keken naar de raceauto's die in razende vaart dichterbij kwamen.

LES

DOOR W. L. EN V. HORSLEY

of moeder ook wat lekkers bij de thee heeft."

Peter liep achter zijn vriend aan. Hij had nog niet veel zin om het circuit te verlaten. Hij dacht eraan, hoe vreemd die raceauto's hem eerst hadden geleken, met hun extra-grote wielen en hun kleine carrosserie; ze waren wel héél anders dan de personenauto waarmee hij en zijn ouders uit Londen hier naar toe waren gekomen om de donderdag en vrijdag bij de familie Walton door te brengen.

Terwijl hij met John over de stoffige landweg terugliep, had hij behoorlijk het land, omdat hij vanavond al weer naar huis moest en zodoende de wedstrijd van morgen niet zou kunnen bijwonen.

Hij voelde zich erg verongelijkt. Die kleine vlugge auto's waren tot zijn verbeelding gaan spreken. Hij wilde méér weten over raceauto's en over coureurs. Die John was toch maar een echte geluksvogel; hij woonde bij wijze van spreken op de drempel van het circuit! En het zou misschien wel jaren duren, voordat Peter ooit weer de kans kreeg om bij John te logeren als er weer belangrijke autoraces werden gehouden.

Toen ze bij het huis van de familie Walton aankwamen, kwam Peters vader juist naar buiten.

„Gaat u een eindje wandelen, meneer Armitage?" vroeg John.

„Ik ga naar het dorp," antwoordde Peters vader. „Gaan jullie mee? Je vader is even naar binnen gegaan om zijn pijp te halen."

De beide jongens hadden er wel zin in en Peter begon onmiddellijk tegen zijn vader te vertellen over het circuit en over de raceauto's, en vooral over de wedstrijd die hij de volgende dag zo erg graag zou willen zien!

Zijn vader lachte een beetje zuurzoet.

„Misschien *moeten* we hier vannacht nog wel blijven, jongen," zei hij. „Ik ben bang dat er iets niet in orde is met de auto."

„We wilden net even gaan kijken of meneer Soames van de dorpsgarage het misschien nog gauw kan repareren," voegde meneer Walton eraan toe.

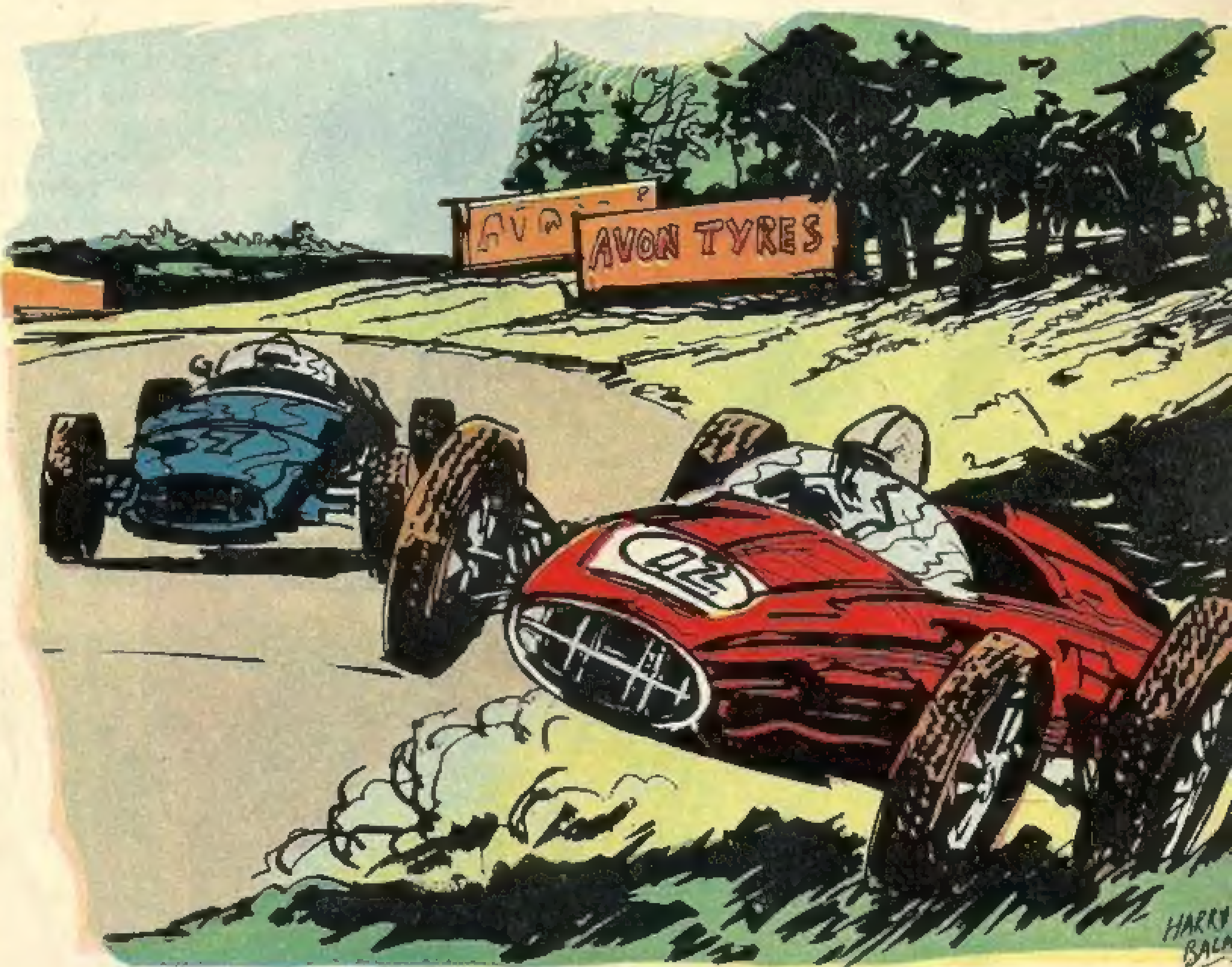
Maar de garagehouder fronste zijn voorhoofd en schudde zijn hoofd.

„Het zou weleens een gebroken differentieel kunnen zijn," zei hij. „U weet wel: dat ingewikkelde stel tandwieltjes in de achterbrug, waarmee de kracht van de motor op beide achterwielen gelijkmatig wordt overgebracht. Ik ben echter bang dat ik vandaag niets voor u kan doen. Morgen ook niet, tenminste niet voor morgenavond. Weet u, er is hier vandaag een ongeluk gebeurd op het circuit. Van een van de racewagens is de olieleiding gebroken. De olie kwam bij de banden, zodat de wagen, toen de coureur remde, doorslipte en tegen een andere auto botste die daar stond. Er is gelukkig niemand gewond, maar de auto's werden zwaar beschadigd. Ik heb ze allebei hier en we willen proberen om ze nog vanavond klaar te krijgen, zodat ze morgen weer kunnen meedoen. Al mijn personeel is eraan bezig, te zamen met de monteurs van de reparatiewerkplaats van het circuit. Ik ben bang dat we de hele nacht door moeten werken om het klaar te krijgen. De auto die er het ergst aan toe is, behoort aan Dave Jordan. Daar komt hij net aan."

Een jonge man met een overal vol olievlekken aan kwam naar hen toe. Hij was lang en goed gebouwd en hij zag er erg bezorgd uit.

De beide jongens stonden met eerbiedige gezichten te luisteren, terwijl meneer Soames aan de coureur uitlegde wat er met de auto van meneer Armitage aan de hand was, en dat het voor hem en zijn familie noodzakelijk was zo vlug mogelijk naar Londen terug te gaan.

„Het spijt me erg dat u in moeilijkheden zit, meneer," zei de wereldkampioen. „Maar ik ben bang dat we niets kunnen doen om u te helpen. We hebben alle beschikbare mensen en gereedschappen nodig als we onze wagens op tijd klaar willen hebben voor de grote wedstrijd van morgen." Hij zweeg even, diep in gedachten. „Het enige, dat ik misschien voor u zou kunnen doen," vervolgde hij, „is, proberen iemand te vinden die vanavond of morgenvroeg naar Londen gaat; iemand die ruimte over heeft voor drie mensen in zijn auto. Ik moet nu weer naar mijn wagen toe, maar als u meneer Soames uw adres geeft, dan zal ik me wel met u in verbinding stellen als ik iemand heb kunnen vinden, die u mee wil nemen."

Blijkbaar was de coureur een ogenblik de macht over het stuur kwijt.

„U moet er maar niet op letten, dat hij zo maar opeens wegloopt," merkte meneer Soames op, „het is een goedhartige kerel. Het komt alleen maar, omdat hij zich zorgen maakt dat zijn auto niet op tijd klaar zal zijn om aan de grote wedstrijd deel te nemen. Als u even meeloopt naar mijn kantoor, dan zal ik uw adres noteren."

De beide jongens keken hun vaders na, totdat ze veilig en wel in het kantoor waren verdwenen, en, alsof ze beiden precies op hetzelfde ogenblik op hetzelfde idee waren gekomen, renden ze naar de deur van de werkplaats en gluurden naar binnen.

Een van de raceauto's rustte op een paar schragen, terwijl een van de

„Het spijt me erg dat u in moeilijkheden zit, mijnheer," zei de wereldkampioen. „Maar ik ben bang dat we niets kunnen doen om u te helpen."

monteurs met een lasbrander aan het chassis bezig was. De andere auto stond nog gewoon op zijn wielen. Enkele monteurs waren druk bezig om de vele deuken uit de carrosserie te verwijderen en om het gecompliceerde chassis, dat helemaal verbogen was, weer recht te buigen. Weer anderen waren bezig met de lampen van de auto.

Dave Jordan stond bij de werkende monteurs. Af en toe gaf hij een aanwijzing, en soms hielp hij ook een handje mee, als er een erg ingewikkeld karwei moest worden opgeknapt.

„Ik geloof nooit dat ze die wagens op tijd klaar kunnen krijgen voor de wedstrijd," fluisterde Peter tegen zijn vriend.

„O, dat kan nog best meevallen. Ik heb meneer Soames erover horen praten, dat zo iets weleens meer is voorgekomen. De mannen werken gewoon de hele nacht door als er een kansje is dat ze het karwei op tijd klaar krijgen. En vergeet niet dat Dave Jordan alles op alles zal zetten om morgen te kunnen rijden! Als hij niet meedoet, dan verliest hij heel wat punten in het kampioensklassement."

Peter dronk alle inlichtingen, die John hem gaf, gretig in. Hij zou daar ongetwijfeld de hele dag kunnen blijven staan om te kijken hoe de werklui opschoten, zonder aan eten of iets anders te denken, als zijn vader hem niet letterlijk van de deur van de werkplaats vandaan had gesleept! Onderweg naar huis moest die arme man onafgebroken luisteren naar de geestdriftige beschrijvingen, die de jongens gaven van hetgeen zij hadden gezien in de werkplaats.

Er was echter nog één ding, dat Peter niet lekker zat. Tot nu toe was er nog helemaal niet over gepraat of ze nu vannacht bij de familie Walton zouden blijven, of dat ze vanavond nog met de trein terug zouden gaan.

Toen ze allemaal aan de thee zaten, zei meneer Walton heel terloops: „Het is erg jammer, dat ze de lokale spoorlijn hier hebben gesloten. Anders zouden jullie met de trein terug kunnen gaan. Er gaat wel een bus, waarmee jullie een eind op weg zouden kunnen komen, maar dan zouden jullie waarschijnlijk de rest van de reis in een overvolle trein moeten staan. Als jullie beslist terug moeten, dan moeten jullie wel alle hoop op meneer Jordan vestigen."

Toen ze na de thee naar de televisie zaten te kijken, was Peter er al bijna gerust op; zijn vader zei dát er niet veel hoop was dat ze iemand zouden kunnen vinden die hen op zo'n korte termijn naar Londen wilde brengen. Peter had toen gevraagd of hij dan morgen naar de races mocht gaan kijken, en zijn vader had in

principe toegestemd. Maar het was nog altijd mogelijk dat Dave Jordan per slot van rekening toch nog iemand zou vinden die hen wilde meenemen naar Londen.

Iedere vijf minuten keek Peter op de klok.

„Het komt vast wel goed," zei hij steeds maar tegen zichzelf. „We gaan vast en zeker vanavond niet meer terug."

Daarom was het een ontzettende teleurstelling voor hem, toen Dave Jordan kwam opdagen om hun te vertellen, dat hij het voor elkaar had gekregen om hen naar Londen te laten brengen. Peters hoop werd compleet de bodem ingeslagen! De coureur vertelde namelijk, dat de vertegenwoordiger van een bandenfabriek die avond laat nog naar Londen zou gaan met een vrachtwagen om een lading banden voor de racewagens op te halen. „Helaas," zei Dave, „heeft hij nog maar plaats voor twee passagiers, omdat hij een lading oude banden mee naar Londen moet nemen. Het circuit heeft pas een nieuw wegdek gekregen, zodat onze banden veel vlugger versleten waren. Daarom neemt hij de oude banden mee om ze te laten testen, en brengt hij nieuwe mee terug. Die moeten we dan morgen gebruiken. Als uw zoon er echter geen bezwaar tegen heeft om met mijn monteur in de autotransportwagen mee te rijden, dan kunnen we hem morgen na de wedstrijd wel mee naar Londen nemen."

Peter slikte en kneep zijn vader in de arm, voordat hij iets kon zeggen.

„Dat mag toch wel, hè, vader? Dat zou ik toch zo graag willen!"

Zijn vader lachte. „Goed hoor, Peter, als jij zo erg graag naar die wedstrijd wilt, dan vind ik dat best. Dank u wel, meneer Jordan. Het is erg vriendelijk van u om ons te willen helpen en dat terwijl uw tijd zo kostbaar is."

„Geen dank," lachte Dave. „En wat ik nog zeggen wou, het is gemakkelijk voor ons, als hij direct na de lunch naar het circuit komt. Dan kunnen we rechtstreeks van het circuit naar Londen gaan. Als u de beide jongens morgen om één uur naar de garage van meneer Soames wilt brengen, meneer Walton, dan kunnen ze vanuit de herstelplaats aan het circuit de wedstrijd zien."

Peters ogen puilden bijna uit zijn hoofd van blijdschap toen hij dit hoorde! Nog nooit in zijn leven had hij zo geweldig geboft!

Zijn ouders vertrokken die avond nog laat met de bandenvertegenwoordiger naar Londen, en de volgende dag ging meneer Walton met de jongens na de lunch naar de garage, waar ze de wereldkampioen autoracen zouden zien.

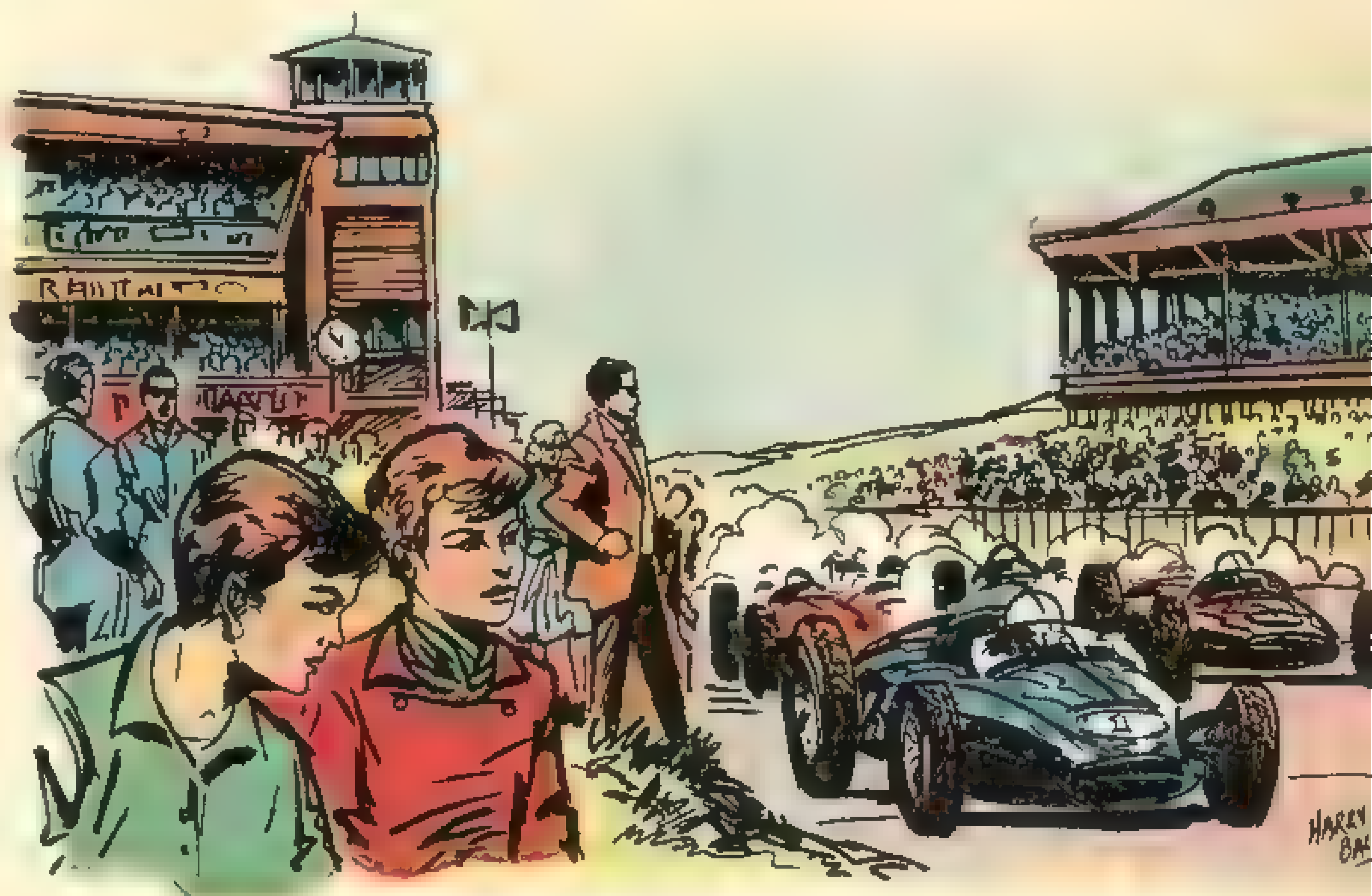
Toen ze even later vandaar het dorp uitreden, schrok Peter wel toen hij zag, wat voor een lange rij auto's er stond te wachten om het circuit op te mogen rijden. De file leek wel kilometers lang te zijn!

We komen nooit op tijd! dacht hij bijna in paniek. Maar in plaats van de wagen achter aan de file tot stilstand te brengen, ging de monteur aan de andere kant van de weg rijden, en terwijl hij met één hand voortdurend op de claxon drukte, reed hij voorbij de lange rij stilstaande auto's, en toen regelrecht op de hekken van het circuit af. Een politieagent hield het andere verkeer tegen, zodat ze door konden rijden, en nog geen tien minuten nadat ze de garage hadden verlaten, waren de mannen al bezig om de racewagens uit te laden op de omheinde ruimte naast de renbaan.

De jongens gingen op de werkbank in de reparatieplaats zitten. Vandaar hadden ze een prachtig uitzicht op het lange traject dat lag tussen de werkplaatsen aan de ene kant en de finish aan de andere kant.

Peter kon zijn opwinding nauwelijks bedwingen, toen hij toekeek hoe de wagens naar buiten werden geduwd voor de grote wedstrijd van vandaag; de lichtrode Ferrari's, de Maserati's en de groene Coopers en Lotussen en de bijna zwarte, glanzende B.R.M's.

Tussen de wagens van het „werkende team" in de nationale wedstrijdkleuren, stonden ook een aantal racewagens die voor eigen rekening reden. In een van deze auto's, een blauwe Lotus, zou Dave Jordan rijden.

De motoren begonnen te brullen en terwijl de voorwielen van de wagens op een angstaanjagende manier van de ene naar de andere kant slipten, trokken de wagens op. De race was begonnen!

De wereldkampioen lachte vriendelijk tegen de jongens toen hij voorbij de werkplaats liep en naar zijn wagen ging die vlak vooraan bij het traliehek stond. Hij klom vol vertrouwen in de wagen, zette zijn helm op en deed zijn handschoenen aan. Daarna wachtte hij rustig, tot het sein om te starten werd gegeven.

De goed geordende chaos die er in de omgeving van de startplaats heerste vond Peter erg boeiend. Hij genoot van het geluid van de claxons dat kenmerkend was voor de laatste minuten voor de start. Toen werden de monteurs door ongeduldige agenten van de baan afgeduwd; de menigte werd stil en gespannen, en het enige geluid dat er te horen viel, was dat van de motoren van de racewagens.

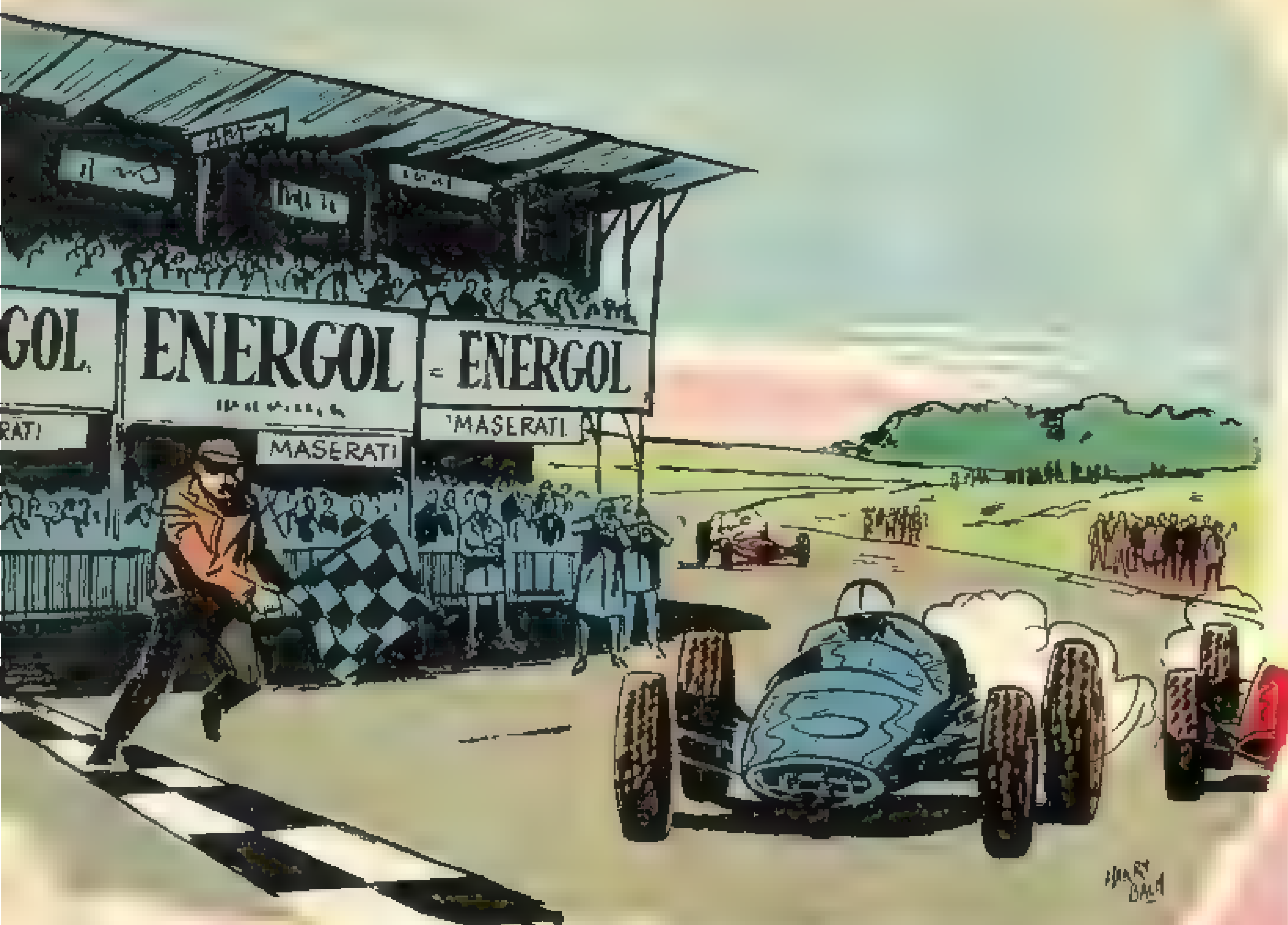
Net toen Peter al begon te denken, dat deze laatste minuut nóóit voorbij zou gaan, ging de startvlag naar beneden.

De motoren begonnen te brullen en terwijl de voorwielen van de wagens op een angstaanjagende manier van de ene naar de andere kant slipten, trokken de wagens op. De race was begonnen!

Toen de laatste auto om de bocht aan het einde van het traject verdwenen was, werd het stil in de omgeving van de werkplaats. Eindelijk, na een tijd die wel uren scheen, kwamen de voorste wagens weer in zicht en raasden over het traject.

Twee Italiaanse Ferrari's lagen voorop, de nummers twee en één, Raffini en Lorenso. Onmiddellijk daarachter kwam nummer vier, Harris in een Cooper, en vlak op de hielen van Harris reed nummer vijf, Dave Jordan in zijn Lotus.

Gedurende de hele wedstrijd hadden de monteurs in de werkplaats handen vol werk met de auto's, die om hulp kwamen. Er waren er enkele bij waar-

De beide wagens passeerden de finish en de vlag ging naar beneden voor de Britse coureur.

aan de monteurs direct niet veel konden doen, en deze werden naar de „paddock" gebracht. De meeste auto's werden echter ter plaatse gerepareerd en gingen daarna weer terug. De kopgroep van vier wagens had tot dusver nog niet met tegenslag te kampen gehad. Ze raceten door, nek aan nek, nu eens de een voorop, dan weer de ander, en aldoor zó vlak achter elkaar, dat Peter ervan overtuigd was, dat ze ieder ogenblik tegen elkaar aan konden botsen en van de weg af zouden vliegen. Maar de vaardigheid en behendigheid van de vier coureurs was zó groot, dat er geen ongeluk gebeurde.

Zonder er bij na te denken had Peter toegekeken, hoe de monteur van Dave Jordan, telkens als de coureur voorbijschoot, een bord omhoogstak om Dave te laten zien hoeveel ronden hij nog moest afleggen, en hoeveel minuten en seconden hij over de vorige ronde had gedaan. Al verscheidene keren had Peter op het bord kunnen zien, dat het ronderecord gebroken was door Dave of door een van de andere koplopers. Deze keer, toen de kopgroep wéér voorbij de werkplaats raasde, stond er een zeer belangrijke boodschap op het bord. „Laatste Ronde."

Het was onmogelijk te zien hoe de onderlinge positie van de auto's was, toen ze voor de laatste keer uit het gezicht verdwenen. De menigte begon nieuwsgierig naar voren te dringen om te zien, wie het eerst het laatste traject zou oprijden.

De laatste ronde scheen zelfs nog langer te duren dan de eerste; toen klonk er gejuich van het publiek. De beide rode wagens lagen voorop. Bijna onmiddellijk daarna veranderde het gejuich in een gebrul van verrukking, toen de kleine blauwe Lotus, die bij de bocht nauwelijks enige vaart leek te verminderen, de beide Italiaanse wagens voorbijschoot en de leiding nam.

Op het laatste rechte eind trokken de Ferrari-coureurs zo snel mogelijk op om te proberen weer aan de kop te komen. De tweede wagen, die de bocht een beetje te wijd had genomen, kwam in de berm terecht, waardoor de Cooper-coureur op de derde plaats terechtkwam.

Raffini, die in de voorste Ferrari reed, gebruikte alle kracht die zijn wagen kon opbrengen om de voortvluchtige Lotus in te halen, maar zijn poging kwam te laat, want toen hij vlak naast de Lotus kwam, passeerden de beide wagens juist de finish en de vlag ging naar beneden voor de Britse coureur.

Onmiddellijk daarna werden Peter en John bijna platgedrukt door het enthousiaste publiek. Hele horden supporters van Dave Jordan kwamen de gelukkige winnaar feliciteren. Geleidelijk aan werd het weer wat rustiger, en ging het publiek naar huis. Ook John en zijn vader namen afscheid van Peter, en deze voelde zich nu wel een beetje verlaten. Daar kwam echter de monteur van de wereldkampioen hem al zeggen, dat het tijd werd om op te stappen.

De monteur bracht hem echter niet naar de vrachtwagen, maar naar een lange, lage, zilverkleurige sportwagen, die achter in de werkplaats geparkeerd stond.

„Dit is de wagen van meneer Jordan," legde hij uit, terwijl hij het portier opende, zodat de jongen kon instappen.

„Meneer Jordan rijdt je zelf even naar huis, dan kan ik zijn racewagen regelrecht in de transportwagen naar de Lotusfabriek brengen. Als we reparaties aan de auto hebben verricht, zoals gisteren, dan brengen we hem altijd zelf zo vlug mogelijk naar de fabriek, zodat hij nog eens grondig wordt gecontroleerd."

Dit werd een rit voor Peter, die hij nooit in zijn leven meer zou vergeten!

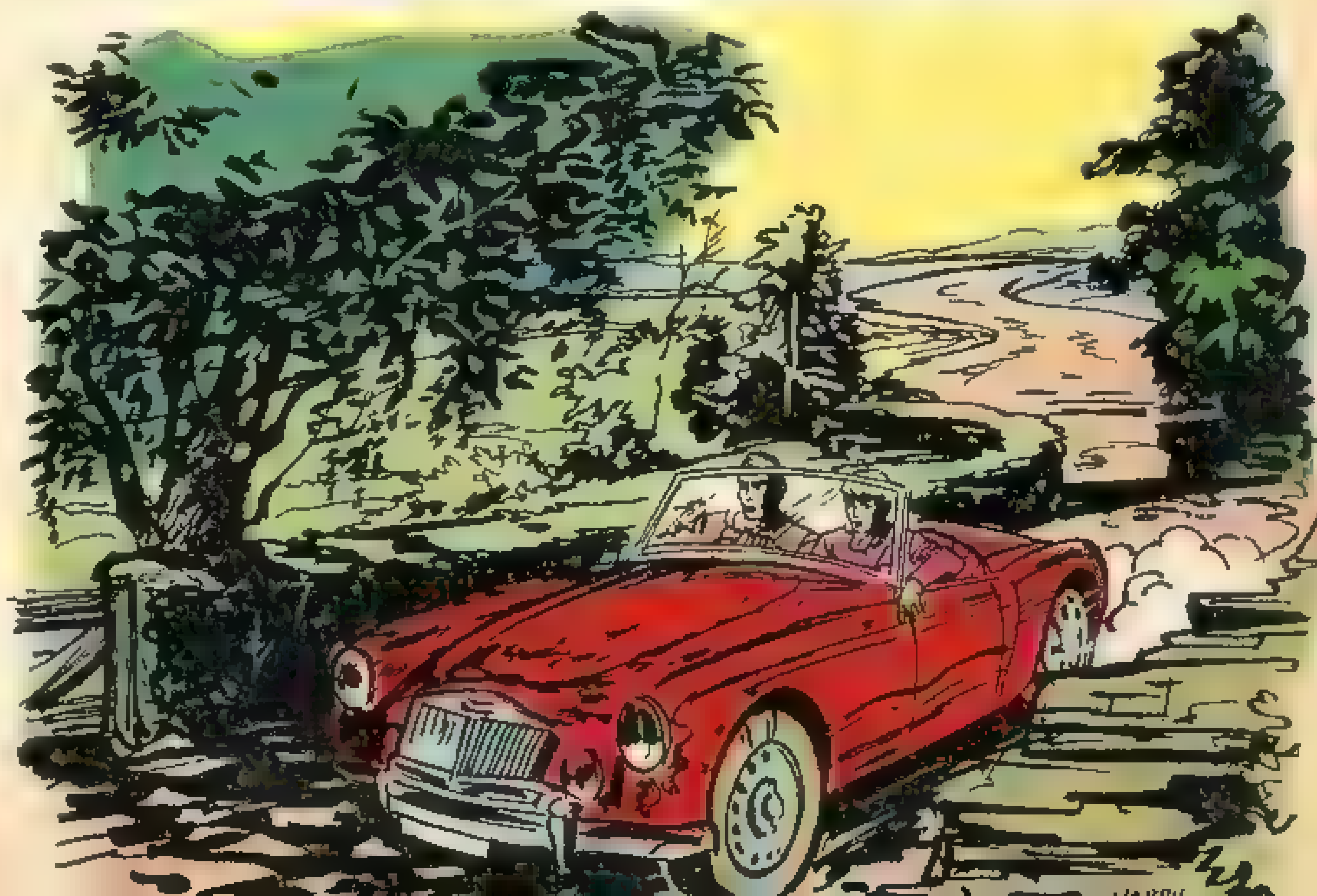
Hij zat naast de betrouwbaarste chauffeur van de wereld! Hij keek naar iedere beweging die de coureur maakte, en onthield alles precies.

Deze man weet alles, wat er te weten valt over het rijden in raceauto's, zei hij bij zichzelf, terwijl hij zijn ogen goed de kost gaf.

En dat was natuurlijk volkomen juist. Maar er was één ding, dat Dave Jordan niet wist, en dat hij op dat moment ook niet weten kón. Hij wist niet, dat hij op die rit naar Londen de eerste les had gegeven aan een toekomstige kampioen in het autorennen!

Hoe had hij dat ook moeten weten? Peter zelf was immers pas vandaag ernstig beginnen te denken over de mogelijkheid om eenmaal aan autoraces mee te doen. . .

Dit werd een rit voor Peter, die hij nooit in zijn leven meer zou vergeten!

Dit is **MINIDAM**...
het opbouwstadje
uit De Gruyter's
Snoepje van de Week.

Iedere week,
dit hele jaar, krijg je
er weer een compleet
deel bij.

Bouw mee! Zorg
dat je iedere week
De Gruyter's Snoepje
van de Week krijgt!

DE *Indianen* VAN DE UPPER XINGU

Foto's W.H.O.

Elke dag gaan de mannen vissen. Ze schieten de vis met pijl en boog of vangen ze met de hand.

Midden in de Zuidamerikaanse staat Brazilië ligt een reusachtig junglegebied, dat Mato Grosso genoemd wordt. Als wij het over dit gebied hebben, spreken we ook wel van „De groene hel". Het is een streek met dichte oerwouden en ontoegankelijke moerassen, waarin nog maar heel weinig blanken zijn doorgedrongen. Het klimaat is er erg ongezond, maar dat neemt niet weg dat er in deze „Groene hel" van Brazilië toch mensen leven: Indianen. De laatste jaren zijn er, dank zij de moderne verkeersmiddelen, waaronder vooral helikopters, verscheidene van deze stammen „ontdekt", maar nog altijd is een gedeelte van de kaart van de Mato Grosso wit, dat wil zeggen dat daar nog nooit een blanke is geweest.

Eén van de stammen, die wonen in „De groene hel", is de Indianenstam van de Upper Xingu, waarover we hier wat meer willen vertellen. Deze Indianen hebben al lange tijd contact met de blanken, maar toch zijn ze nog heel erg primitief en als er niet gauw iets voor hen gedaan wordt, is het niet onmogelijk dat hun stam binnenkort zal uitsterven.

De Indianen van de Upper Xingu zijn vredelievend en leiden een rustig bestaan. Aan het eind van de vorige eeuw werd hun aantal op tweeduizend geschat, maar dat aantal is intussen flink teruggelopen en men neemt aan dat er nu nog maar een goeie vijfhonderd stamleden over zijn. Ze leven van wat de natuur voortbrengt en zijn gelukkig met wat ze bezitten. Wegen zijn er niet in het bijna ondoordringbare bos en dus hebben ze weinig contact met blanken of Indianen van andere stammen.

Een groot deel van hun leven brengen ze op het water door of aan de zanderige baaien, waar ze bij elkaar komen na een dag van hard werken in het bos. Hun arbeid bestaat uit jagen, bomen kappen enzovoort. Ze zijn verzot op zwemmen, zien er schoon uit en zijn over het algemeen goed gezond.

Als er een feest op komst is, vangen de Indianen grote hoeveelheden vis, die daarna gedroogd worden.

Eén dak voor allemaal

Hun dorpen bestaan uit een aantal grote gemeenschapshutten, die rondom een open plek gebouwd zijn. Iedere hut wordt bewoond door een familie, waarvan het voornaamste lid de ouderling is, die zo nodig opkomt voor de rechten en de belangen van zijn „huis". Het dak van zo'n hut bestaat uit palmbladeren en heeft twee kleine openingen, waardoor rook kan ontsnappen. Vlak onder die openingen zijn de fornuizen van de vrouwen gebouwd. Langs de kanten van de hut vind je de hangmatten in twee rijen boven elkaar. De vrouwen slapen met de kinderen in de onderste rijen, omdat zij 's nachts het vuur brandend moeten houden. Koken doen ze meestal in de hut, maar vele andere dingen worden buiten gedaan, omdat daar meer licht is en meer lucht.

Dagelijkse arbeid

Een belangrijk werk, dat meestal door de vrouwen, maar soms ook door de mannen wordt gedaan, is het spinnen van katoen, die ze gebruiken voor hangmatten en voor de speciale lendengordels, die ze dragen bij feestelijke gelegenheden. Als de mannen niet in het bos of op de rivier bezig zijn, zitten ze meestal in groepjes bij elkaar te praten.

De kinderen zijn heel gauw zelf-

standig. De jongens leren al heel jong met pijl en boog omgaan en de peddel hanteren, terwijl de meisjes hun moeder moeten helpen en voor hun jongere broertjes of zusjes moeten zorgen.

Supervissers

Bijna elke dag gaan de mannen en de jongens alleen of in groepjes vissen. Als er een feest op til is, gaat het hele dorp op visvangst. Er moet dan natuurlijk veel eten zijn voor de gasten uit naburige dorpen. De Indianen trekken dan met zijn allen naar een plaats waar veel vis zit en als ze daar zijn aangekomen, richten ze een viskamp op, bestaande uit tijdelijke hutjes, waarin ze een paar dagen leven. Ze plaatsen grote netten in een smalle doorgang van de rivier, waar het water niet al te diep is. Vervolgens gooien ze een soort vergif in het water, waardoor de vissen bedwelmd worden, maar wel eetbaar blijven. Staande in hun boten of wadend door het water schieten de mannen de vis met pijl en boog of vangen ze met de hand. In grote manden, die door de mannen gemaakt zijn, wordt de vangst dan door de vrouwen naar het dorp gedragen.

Van jongs af aan leren de jongens de vis te schieten. De boog en de lange rode pijlen die ze daarbij gebruiken zijn met veel zorg gemaakt. Ze vormen het belangrijkste wapen dat de Indianen hebben. Ze behandelen hun boog dan ook altijd met bijzondere zorg, ze dragen hem altijd bij zich en slapen er zelfs mee, zodat ze zich ook 's nachts kunnen verdedigen als dat nodig mocht zijn. Ofschoon de stammen uit deze streek in vrede met elkaar leven, komt het weleens voor dat een wildvreemde stam — uit het nog niet ontdekte deel van de Mato Grosso — hen overvalt en probeert de vrouwen en meisjes te roven.

Voedsel

Het voedsel van deze Indianen bestaat hoofdzakelijk uit vis en uit gerechten bereid uit maniok. Iedere dag gaan de vrouwen en meisjes naar de ontgonnen plekken in het bos om de zware maniokwortels uit te graven. Ze dragen ze in grote manden op hun hoofd naar het dorp, waar ze uit de wortels maniokmeel bereiden. Natuurlijk houden de Indianen ook van allerlei soorten wilde vruchten en noten, die in het oerwoud groeien. De vrouwen en kinderen verzamelen die. De mannen en jongens zijn er steeds op uit om honing te bemachtigen van de wilde bijen. Ook schildpadeieren worden door de Indianen gegeten.

Feesten

Ieder jaar, aan het begin van het regenseizoen, houden de Indianen van de Upper Xingu hun belangrijkste feest. Voor deze gelegenheid worden boodschappers uitgestuurd naar alle dorpen in de omgeving om de mensen uit te nodigen. Het feest wordt gehouden ter nagedachtenis aan de gestorven leden van de stam. Tijdens de viering gaan de mannen van het dorp twee aan twee langs de hutten. Ze hebben blaasfluiten bij zich, gaan daarmee elke hut binnen en laten dan een paar diepe fluittonen horen. Zodra deze tonen weerklinken komen de kinderen naar buiten en beginnen op de open ruimte tussen de hutten te dansen.

Tijdens het jaarlijkse feest ter ere van de gestorven stamleden trekken fluitspelers door het dorp. Ze dragen een speciale feestkleding en stampen tijdens het spelen met hun rechtervoet op de grond om boze geesten te verdrijven.

Een van de dagelijkse karweitjes: katoen spinnen. De vrouw op de achtergrond is bezig meel te maken uit maniokwortels.

Worstelen, dansen en nog veel meer ceremonies worden gehouden op dit feest. Alles speelt zich af op het „dorpsplein" en wordt bijgewoond door een grote menigte. Tijdens de feestelijkheden dragen de Indianen hun versierde lendendoek en bonte veren tooien hun gespierde, bruine lichamen.

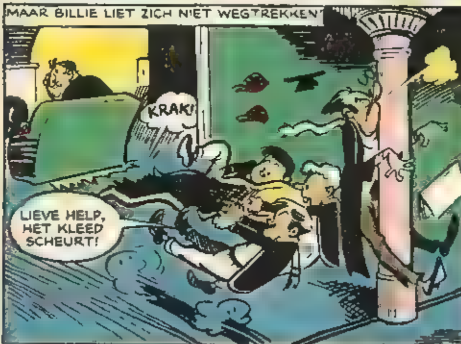
Fred Vijver

Billie Turf het dikste

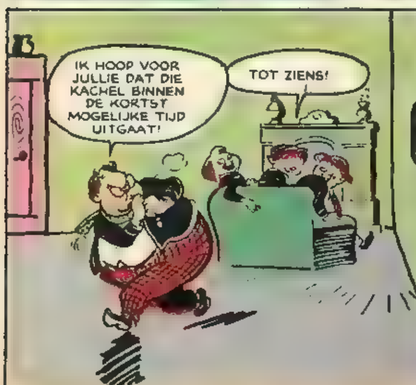

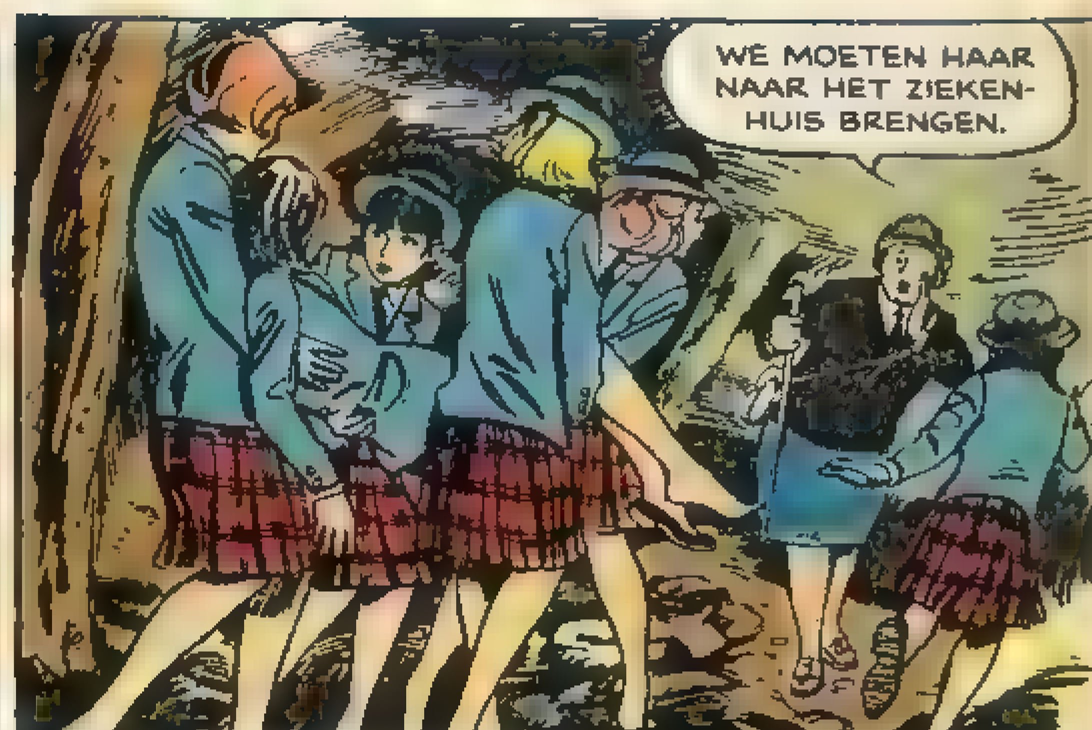
studentje ter wereld

LIEVE HELP, DAAR KOMT KWEL AAN! IK MOET ER VANDOOR!
AHA, HEB JE BESLOTEN TE GAAN SKIËN, BILLIE?
JA, DAT VIND IK EEN LEUKE SPORT!
KOM MEE, IK ZAL JE TEGEN DIE HEUVEL OPTREKKEN!
HEUVEL
DAAR GAAN WE!
HELP! IK WIL ERAF! IK DURF NIET!
STEILE HEUVEL
ZO, LAAT ME NU MAAR LOS, DAN GLIJ JE NAAR BENEDEN!
JA MAAR, MENEER...
...IK KAN NIET SKIEN!
STEILE HEUVEL
GOED, DAN ZAL IK HET JE LEREN!
IK WIL HET HELEMAAL NIET LEREN!
ALLES ZOU GOED GEGAAN ZIJN, ALS DE TWEE SKI'S NIET AAN ELKAAR VASTGEZETEN HADDEN...
MENEER, EEN BOOMSTRONK! WAT NU?
BENEN WIJD!
ZIE JE WEL, DE SKI'S GAAN ER KEURIG OMHEEN!
EH... JA.
PAS OP! GINDS IS DE VIJVER!
NOG EEN GELUK DAT HET WATER BEVROREN IS!
HEE, DIKKE, HEB JIJ MIJN HEK KAPOTGEMAAKT?
BEEE
ZZZZ
VIJVER
BILLIE, BLIJF STAAN, ZEG IK JE!
ZET HEM OP, BILLIE!
OPZIJ, JULLIE, STOMME BEESTEN!
BÈÈÈ

Tijdens een schoolreisje in de bergen was Diana een gang van een verlaten mijngroeve ingelopen, die kort daarna instortte. Patricia en haar vriendinnen probeerden haar te helpen.

De vrolijke vijf

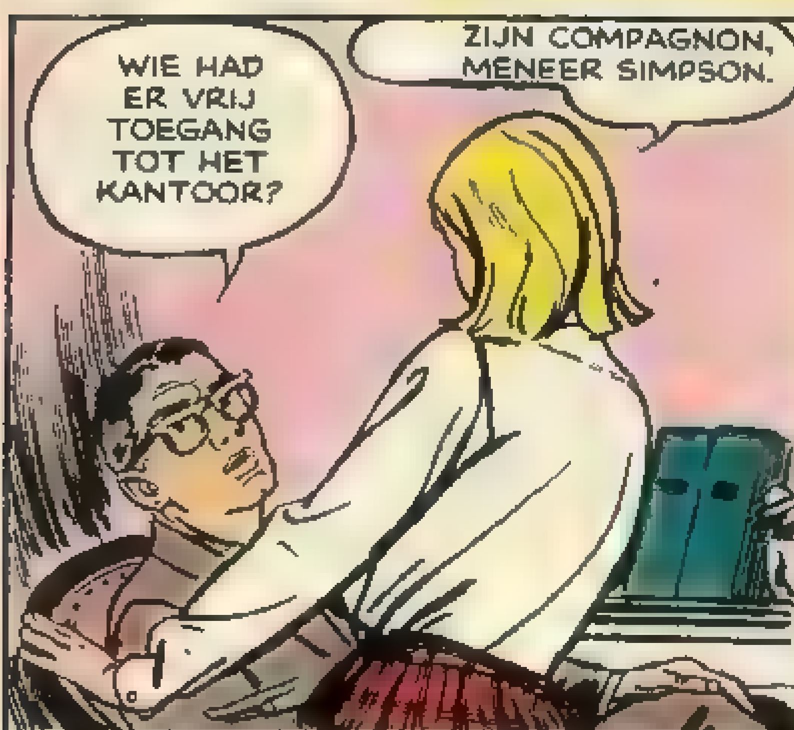

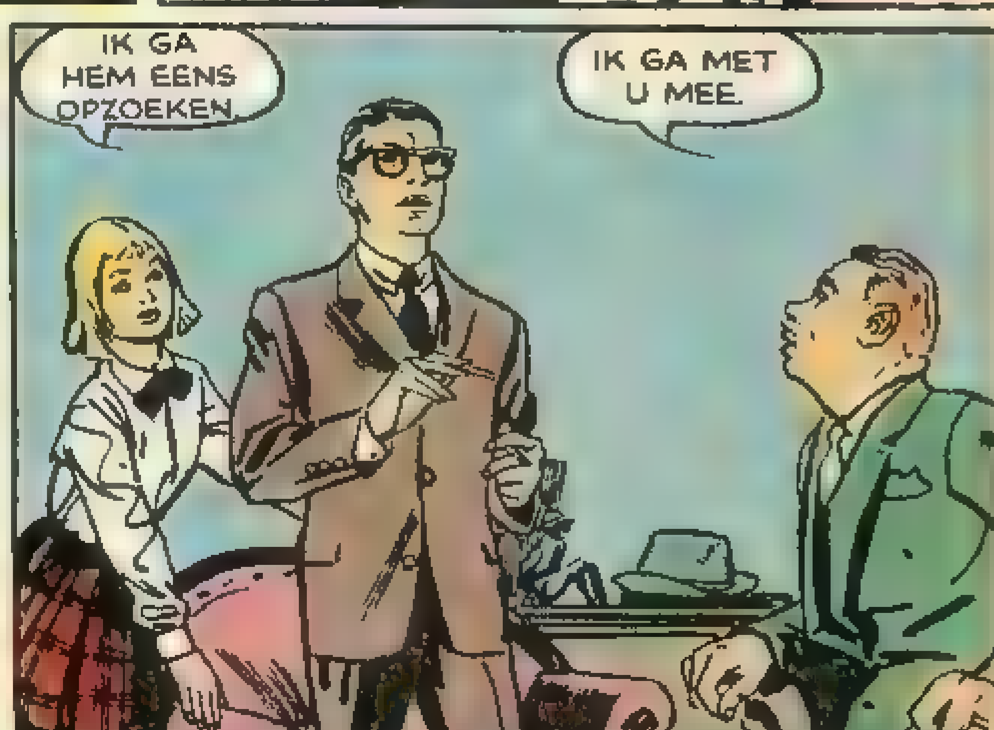

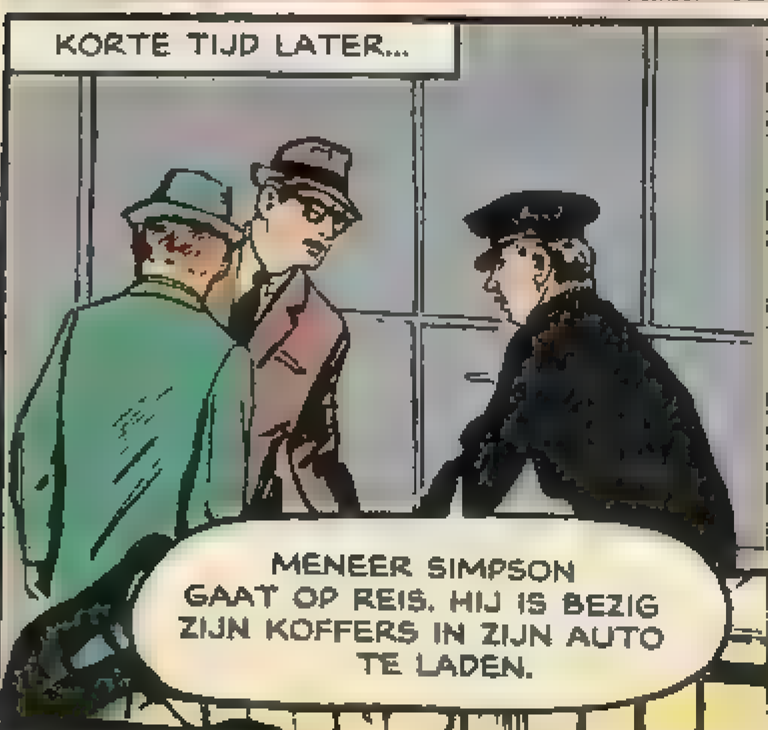

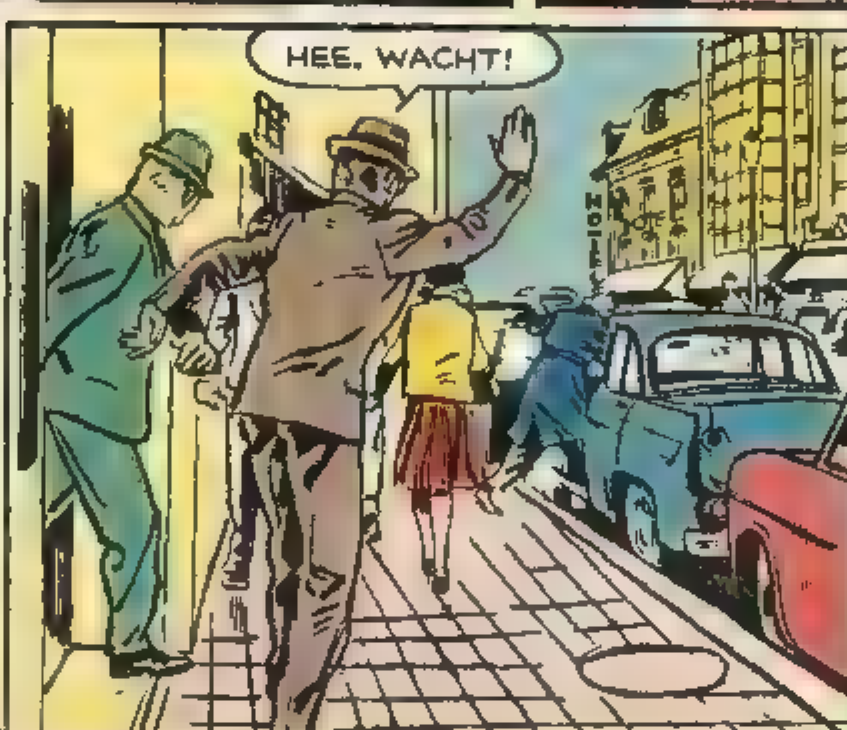

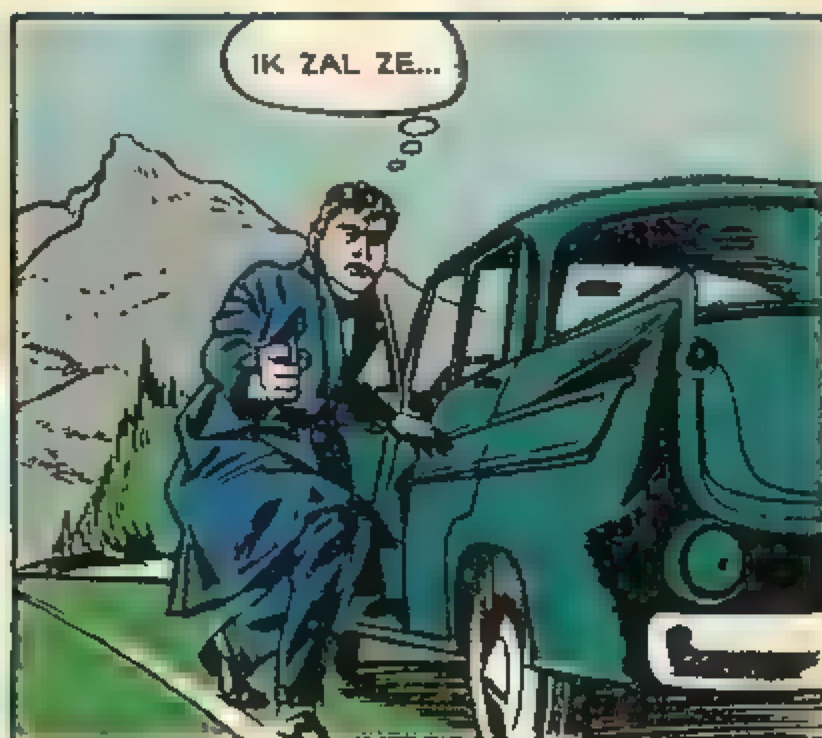

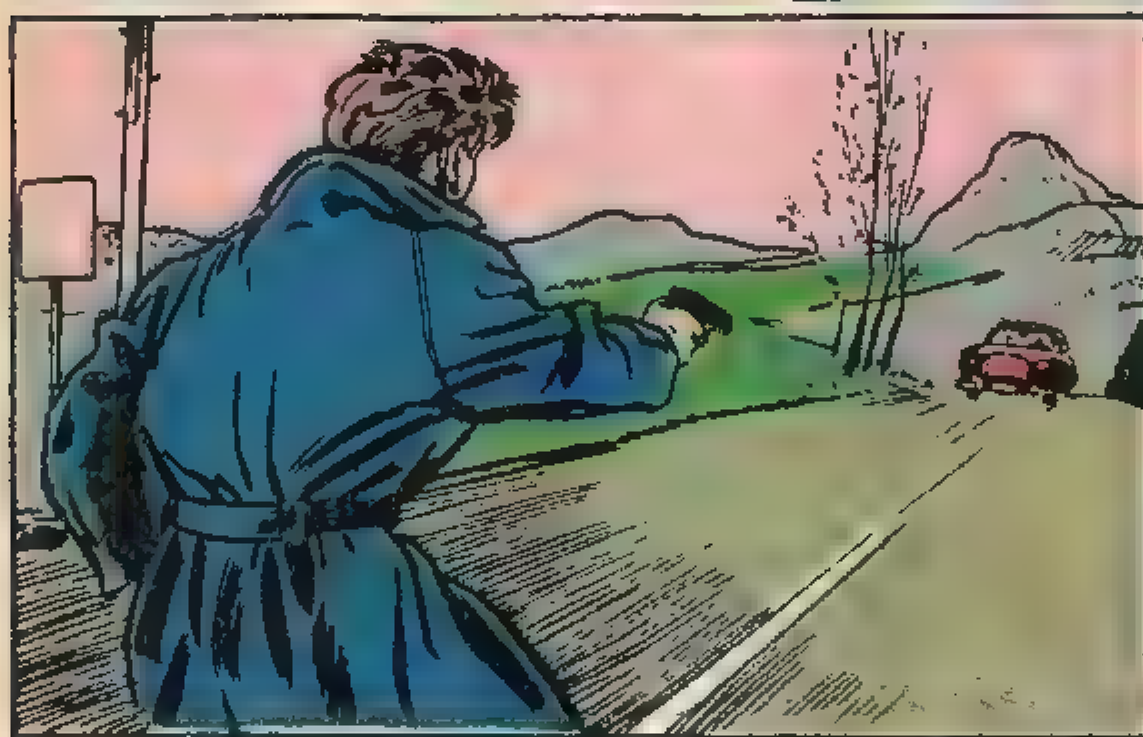

van de Edelweiss-school

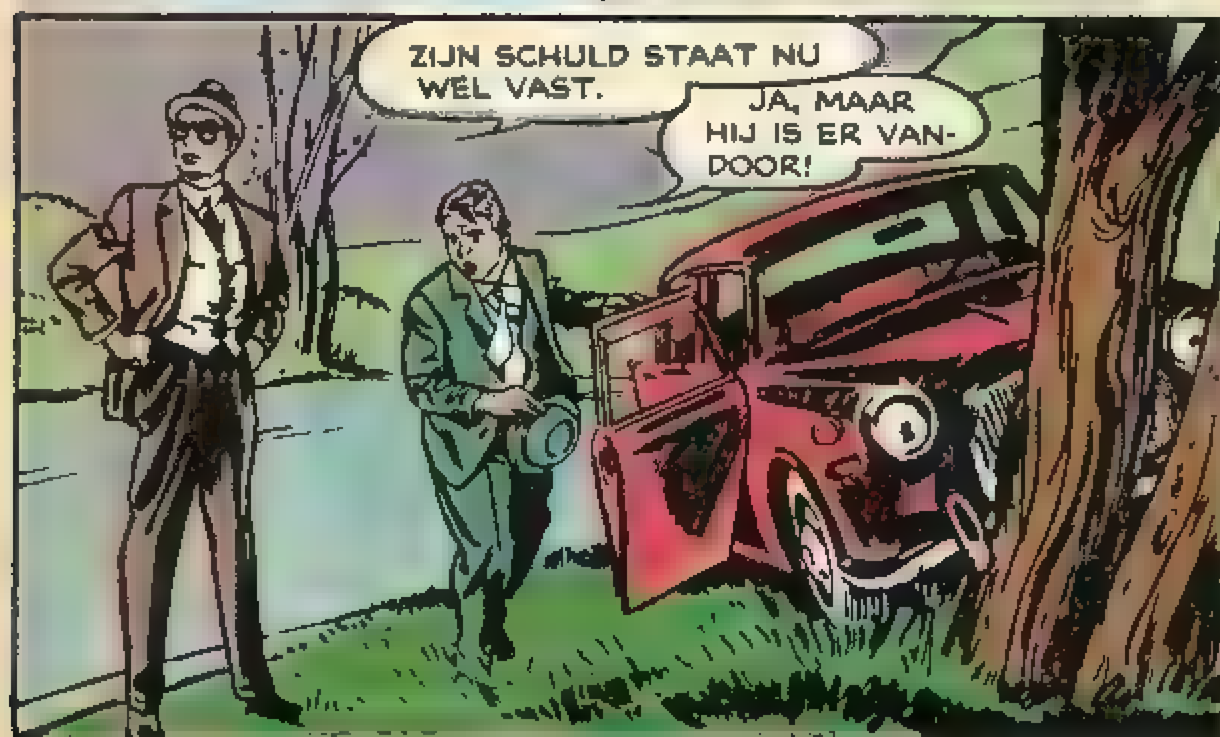

MAAR ZIJ WETEN NOG NIET DAT DE WERKELIJK SCHULDIGE OP VRIJE VOETEN IS. ZAL MEN HEM NOG KUNNEN ACHTERHALEN?

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

18

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lick in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de schat. Op een avond volgen ze hem, als hij er weer heen gaat. In een grot ontmoet hij een onbekende man. Later gaan ze opnieuw naar de Schoorstenen, nu vergezeld door meneer Bonner. Ze vinden de grot, maar worden door de onbekende verjaagd. Later vertelt Sim hun, dat deze man zijn broer Chris is, die vroeger de helper van de koetsier van de postkoets is geweest, maar die zelf het ongeluk toevallig niet heeft meegemaakt. Deze Chris wil nu alleen de postzak vinden.*

* * *

Kom g. . . gauw!" fluisterde Bobbie. „We kunnen wel langs de andere kant om de schuur heen lopen!"

Dodey bleef echter staan. Bobbie trok haar ongeduldig aan de mouw.

„Waarom blijf je daar nou staan! Kom toch mee!"

Dodey verroerde geen vin en keek onafgebroken naar de oude vrouw.

„Ik ben zo juist tot het besluit gekomen dat ik niet bang voor haar ben," verklaarde ze een beetje nijdig. „Loop jij maar om de schuur heen, als je dat nodig vindt."

Bobbie wilde al weggaan, maar bleef toch plichtsgetrouw bij zijn zusje staan. „Laat ik nou niet weer net doen als een kip zonder kop," mompelde hij bij zichzelf.

Lilie de Wit bleef op een paar passen afstand van hen staan. Terwijl ze hen met haar waterige ogen aanstaarde, wees ze met haar stok naar hen en zei met schrille, dunne stem: „Jullie mogen niet weer naar de bossen gaan! Niet goed! De veren zullen jullie verwonden!"

Dodey keek de oude vrouw onverschrokken aan en zei boos: „U hebt niet het recht ons met bedreigingen bang te maken en u hoeft heus geen schilderijen meer van de muur af te gooien!"

Lilie kwam een stap dichterbij. „Grote Uil heeft paard gebroken! In de boom, in de nacht, hij altijd kijken. Hij kijken naar Lilie in de nacht." Ze boog zich diep over haar stok. Haar ogen schoten vuur en haar stem werd dringender. „Grote Uil boos, net als wind, die in de nacht over bergen huilt. Kleine veertjes vertellen aan Uil wat Uil doen moet."

Dodey slikte moeilijk. „We. . ."

Ze sloeg haar ogen neer. Maar toen ze opkeek, zei ze op vijandige toon: „We zijn niet bang voor veertjes. En ook niet voor uilen. We vinden u erg kinderachtig en. . . en we gaan nu weg."

Ze draaide zich vlug om. Het liefst was ze zo hard mogelijk weggelopen, maar ze stapte met zoveel waardigheid voort als ze maar kon opbrengen.

Bobbie keek nog eens achterom. Daarna volgde hij Dodey, met Sheila aan de riem.

Juist toen ze de hoek van de schuur voorbij waren, hoorden ze dat de oude vrouw plotseling een serie verwensingen uitschreeuwde. Ze zetten het met bonzend hart op een lopen. .

HOOFDSTUK XIII

De vondst in de schoorsteen

Ze vonden Randy op de veranda, waar hij, gezeten op zijn hurken, bezig was zijn net te repareren. Terwijl ze tussen de kakelende kippen door over het erf liepen, wuifde hij tegen hen met een kluwen garen in de hand en lachte. „Hallo! Heeft het bij jullie ook zo geregend?"

„Gegoten!" zei Dodey.

Ze ging op de bovenste trede van de verandatrap zitten en leunde uitgeput met haar hoofd tegen de muur, terwijl ze probeerde om haar gejaagde ademhaling weer wat tot rust te brengen.

„Wat is er aan de hand?" Randy keek haar vorsend aan. „Waarom kijk je zo sip? Hebben jullie slecht nieuws? Gaan jullie misschien opeens terug naar Philadelphia?"

„O nee!" Dodey probeerde zich te ontspannen. Ze vertelde Randy over hun ontmoeting met Lilie. Toen ze hem beschreef, hoe ze waren weggevlucht voor de stortvloed van verwensingen van de oude vrouw, zag ze plotseling de humor in van die gekke situatie en begon te lachen.

„Stel je toch eens voor: een volwassen vrouw, die zo verschrikkelijk graag voor een heks wil gehouden worden!"

„En die zich oefent in het uitspreken van verwensingen en die het recept van vleermuizestamppot uit het hoofd heeft geleerd!" voegde Bobbie eraan toe. „En dat in een tijd, waarin de straaljagers en de kunstmanen je om de oren suizen! Zeg," wendde hij zich tot Randy, „we hebben gehoord dat er een grote beloning is uitgeloofd voor degene, die de postzak vindt. Driehonderd dollar, zegt meneer Yancy."

„Sjonge!" Randy's mond viel open van verbazing. „Ik had nooit gedacht dat er een beloning mee te verdienen zou zijn. Alsjeblieft! Als we hem vinden, zou mijn deel dus honderd dollar zijn! Ik zou heel wat witvisjes moeten verkopen, voordat ik zoveel geld bij elkaar had." Hij zweeg even en vervolgde toen: „Maar moeder wil absoluut niet hebben dat ik weer naar de Schoorstenen ga. Hoe kunnen we dan. . "

„We kunnen niet weer gaan zoeken," zei Dodey. „Zelfs niet als jouw moeder en mijn vader het wél goedvonden. Sim heeft ons namelijk alles verteld over de oude man."

Terwijl zij en Bobbie het verhaal van Sim voor Randy herhaalden, waarbij ze natuurlijk niet vertelden dat de oude man Sims broer was, werd ze er zich van bewust dat de ouderwetse naaimachine van mevrouw Tennisson ijverig ratelde. Een nieuwe elektrische zou alleen maar zachtjes snorren, dacht ze.

Randy was opgehouden met het werken aan zijn net. Toen ze uitverteld waren, zat hij een poosje somber naar de kippen te staren. Plotseling gooide hij driftig het kluwen vissersgaren naar de bruine kip.

„De gevoelens van die gekke oude man lap ik aan mijn laars. En de gevoelens van Sim en Lilie interesseren me ook geen biet. Ik ga naar de veldwachter, dan kan hij er eindelijk eens voor zorgen dat die gevaarlijke kerel wordt opgepakt. En Lilie de Wit ook. Zij speelt met hem onder één hoedje en ze is al net zo gevaarlijk als hij. We kunnen ze maar niet rustig hun gang laten gaan, met hun dwaze geschiet en hun bangmakerij. En als de veldwachter denkt dat het maar praatjes zijn, dan. . . dan weet ik nog niet, wat ik doe, maar dan dóé ik wat!"

Hij stond op en begon zijn net op te rollen.

„Morgen is het zaterdag Ik wou straks weer bij de dam gaan vissen. Gaan jullie mee?"

Grijze wolken schoven langs de steeds donkerder wordende lucht, toen ze op weg gingen naar de Paradijsbaai. De baai deed nu zijn naam beslist geen eer aan. Een bruine, schuimende vloed spoelde over de oevers, knakte de rododendrons en droeg aan de oppervlakte ontelbare takjes en bladeren mee. Het water bruiste over de dam heen en overspoelde hem zo volkomen, dat de kinderen niet konden zien of alle stenen nog wel op hun plaats lagen of niet.

Een muskusrat met donkere kraaloogjes worstelde als een razende tegen de stroom in, dicht bij de tegenoverliggende oever van de baai. Sheila zag het en sprong meteen in het water.

Verbouwereerd had Bobbie de riem uit zijn hand laten glippen.

„Sheila! Kom hier, hond!" schreeuwde hij.

„Lieve help, als ze over de dam gaat."

Midden in de baai kreeg de stroom de hond te pakken. Ze zwom wanhopig en haar kopje ging twee keer onder water, terwijl ze door de sterke stroom steeds dichter naar de dam en naar het kolkende water aan de andere kant ervan werd getrokken. De muskusrat, die zich tot het uiterste inspande, slaagde erin de oever te bereiken en verdween zonder achterom te zien tussen het kreupelhout.

Sheila merkte het niet eens. Ze vocht nu voor haar leven en probeerde wanhopig de dichtstbijzijnde oever te bereiken. Vlak bij de dam kon ze eindelijk uit de sterke stroom wegkomen. Eindelijk lag ze hijgend op de tegenoverliggende oever van de baai.

Bobbie stond over het water naar haar te kijken. „Wat moeten we nu beginnen? Ze durft vast niet terug te zwemmen!"

„Loop dan een eindje de weg op en roep haar," stelde Dodey voor. „Het is daar niet zo breed, misschien kan ze daar oversteken."

Bobbie betwijfelde het, maar hij begon zich een weg te banen tussen de druipnatte rododendrons door. Een paar meter verderop ging hij op een rotsblok staan en riep de hond. De oren van Sheila gingen rechtop staan, maar ze maakte geen aanstalten om te komen. Hoe Bobbie ook smeekte en dreigde, hij had geen succes. Sheila had haar bekomst van de woeste, modderige stroom en Bobbie gaf het op.

„Laat haar daar maar een poosje blijven," mopperde hij. „Laten we dan maar gaan. . ." Hij zweeg en keek Randy

Haar ogen schoten vuur en haar stem werd dringender.

aan. „Hoe vang je witvis in dat wilde water? Het lijkt wel, alsof er een reusachtige brandslang aan het spuiten is."

„Ik ben bang dat het niet gaat. Ik had er geen idee van dat het zo erg zou zijn."

Dodey dacht er opeens aan dat ze in het zijriviertje, bij de weide met de stenen afrastering, ook visjes had gezien en ze zei het tegen Randy.

„Het is op een behoorlijke afstand van het midden van de baai," zei ze. „Er is daar waarschijnlijk ook wel hoog water, maar de stroom zal er zeker niet zo sterk zijn."

„Ik geloof dat we het maar eens moesten proberen. Maar hoe moet het dan met Sheila?"

„Ik ga naar haar toe en neem haar mee naar deze kant." Bobbie liep naar de eik en klom erin.

Dodey vond het een afschuwelijk plan. „Bobbie, niet doen!"

„Er gebeurt niets," stelde Bobbie haar gerust. „Ik ben er nu in geoefend. Als ik me flink met mijn voeten afzet, kom ik altijd veilig aan de overkant."

Hij had gelijk. Hij maakte zijn luchtreis aan het touw over de baai en kwam in de boom op de andere oever terecht. Hij bond het touw aan een dikke tak vast. Toen liet hij zich naar beneden glijden en zei de ongelukkige Sheila even flink de waarheid.

„Je kunt het beste over het pad gaan, dat naar het huis van Radijs loopt," riep Randy boven het gebruis van het water uit. „En dan moet je daar afslaan, waar we Sim hebben gezien. Dan kom je precies op de plek uit, waar wij willen gaan vissen."

Een paar minuten later staken Dodey en Randy over een omgevallen boomstam het smalste gedeelte van de baai over. Ze ontmoetten Bobbie bij het zijriviertje. Hoewel de blauwe irissen op de oever door de storm geknakt waren, leek het plekje vergeleken bij het woest kolkende water in de baai een rustig, rimpelloos beekje, waarheen vermoedelijk talrijke scholen witvis de wijk hadden genomen om aan de sterke stroom te ontkomen. Hoewel ze niets konden zien door het ondoorschijnende water, voelde Randy als het ware dat er vis zat. Hij zette zijn emmer neer.

Het viel niet mee om over de overstroomde oever te waden, over scherpe stenen en onkruid, vooral niet voor Dodey en Bobbie, die dit niet gewend waren. Maar toen ze eenmaal tot aan de knieën in het water stonden, voelden ze dat ze op de zandbodem van het riviertje liepen, en toen kwamen ze wat gemakkelijker vooruit.

Ze merkten al gauw dat vissen in modderig water heel wat anders was dan in helder water. Als ze nu luchtbelletjes boven water zagen komen, konden ze niet zien of daar visjes zwommen of dat het zo maar luchtbelletjes waren. Toch was het net iedere keer dat Randy het ophaalde, boordevol kleine visjes.

„Zo hebben we wel genoeg," zei hij, nadat hij het net voor de derde keer had opgehaald. „Er zullen waarschijnlijk morgen niet zoveel klanten komen als het weer zo slecht blijft. Er komt alweer een storm opzetten en het lijkt erop, dat. . ."

Er klonk een ratelende donderslag boven hun hoofden. De echo ervan rolde door de bossen, alsof er een hele compagnie tamboers aan het trommelen was. Eén windvlaag joeg over de open baai en deed de bladeren opdwarrelen. Het net, dat Randy bezig was op te rollen, werd hem bijna uit de handen gerukt en Dodeys haar waaide voor haar gezicht. Met een gilletje waadde ze naar de oever, terwijl de anderen achter haar aan kwamen.

Weer kwam er een windstoot en tegelijk begon het te regenen. De lucht werd donker en opnieuw rolde de donder.

„Dat kon weleens een zware onweersbui worden!" Randy lachte, terwijl hij zijn schoenen probeerde aan te trekken over zijn natte voeten.

Hij propte zijn sokken in de zak en bukte zich om de emmer met vis te pakken. Maar toen ging hij weer rechtop staan zonder de emmer op te tillen.

„We kunnen nooit zo gauw meer thuiskomen!" zei hij. „We kunnen beter naar het oude huis van Radijs gaan."

„Naar de oude ruïne?" Bobbie had moeilijkheden met een knoop in zijn veter.

„Ja zeker. Aan de ene kant ligt er nog een stuk dak op, waaronder we kunnen schuilen."

Dodey was nu ook klaar. Ze maakte de riem van Sheila los en sloeg het pad in dat tussen de bosbessestruiken doorliep. „Als jullie niet opschieten, kom je er uit te zien als een verdronken kat!" riep ze over haar schouder.

Toen ze even later de bossen achter zich hadden en de open plek bij het oude huis oprenden, sloeg de regen hen striemend in het gezicht. Voortgetrokken door Sheila sprong Dodey over bosjes en stenen heen, totdat ze eindelijk onder de beschutting van het angstig scheefhangende dak kon uitblazen. Juist toen de jongens ook waren aangekomen, sneed er een verblindende bliksemflits door de lucht. Onmiddellijk daarop kraakte een donderslag, die de grond deed trillen. Een dichte muur van regen viel op de ruïne neer. In een ommezien was alles kletsnat.

Door een gat in het dak stroomde een straal water, alsof er een kraan openstond. Het kletterde op een steen, vlak bij Dodeys voeten. Ze deed een stap achteruit en Sheila kroop dicht tegen haar benen aan. De wind was nu gaan liggen, zodat de regen niet meer schuin neer-

striemde, maar recht naar beneden viel en gestadig neerkletterde op de door elkaar liggende, met onkruid begroeide balken en stenen.

Maar er bleken nog meer gaten in het dak te zitten. De drie vluchtelingen probeerden voortdurend nog een droge plek te vinden, totdat Bobbie eindelijk gelaten onder een straaltje bleef zitten. Hij had geen plaatsje kunnen vinden, waar het niet lekte, en mompelde gekscherend iets over een loodgieter waarschuwen!

„Ik weet zeker, dat Chr. . . de oude man lekker droog zit," zei hij. „Die mag niet mopperen met een grot helemaal voor zich alleen."

„Ik zou trouwens denken dat zijn schoorsteen ook wel zal lekken," zei Randy.

„Ik vraag me af," merkte Dodey op, „of de oude man heeft gehoord, wat wij over die schoorsteen zeiden." Ze was blij dat Randy niet had opgemerkt dat Bobbie zich bijna had versproken. „Als hij het gehoord heeft, dan heeft hij natuurlijk onmiddellijk toen wij weg waren, die spleet doorzocht."

Randy keek bezorgd. „Misschien wel En het is best mogelijk dat hij de postzak heeft gevonden!"

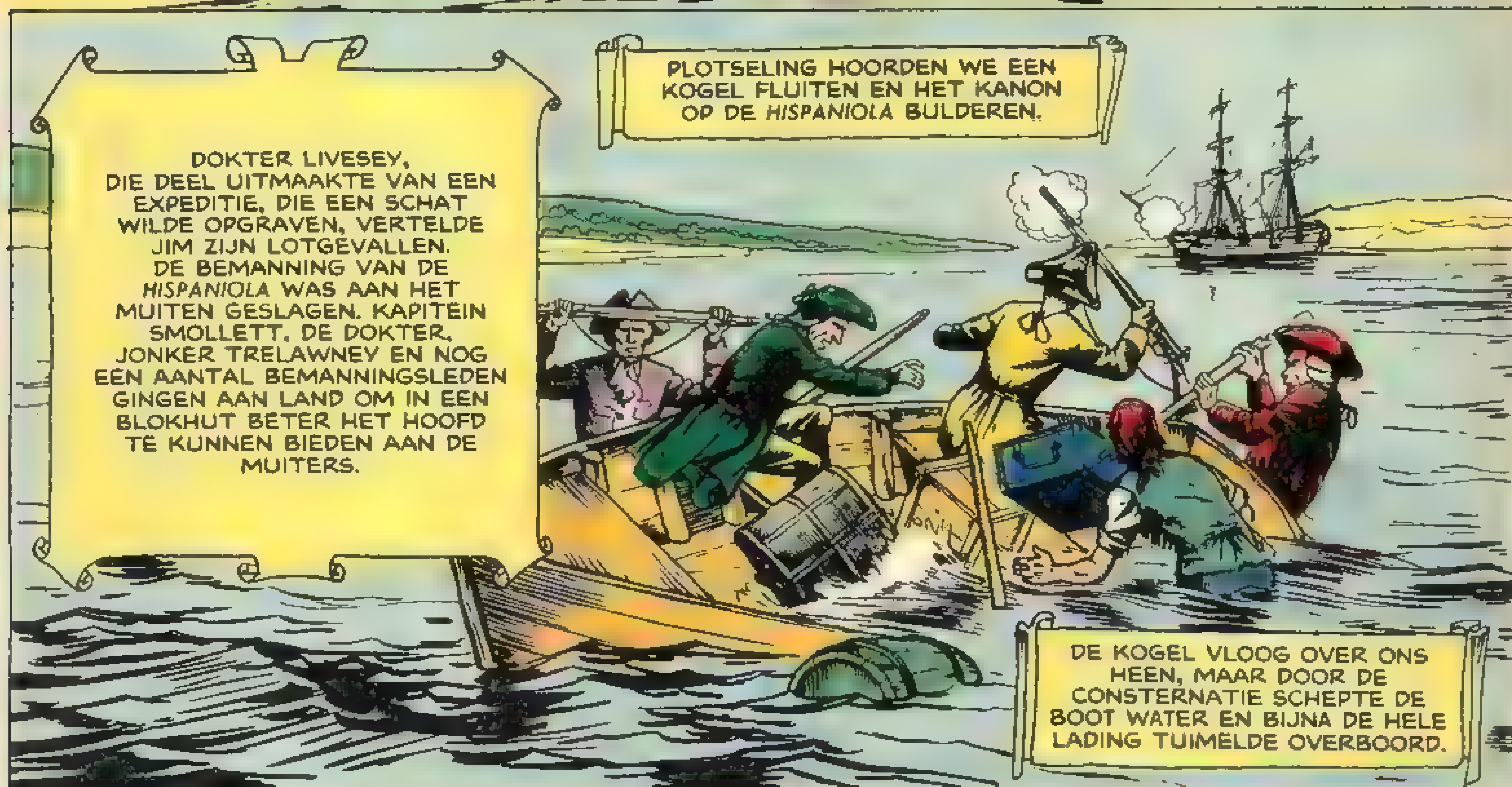
„Ja," gromde Bobbie. „Wat dacht je dat hij ermee zou doen? En met al die postzegels?"

Wordt vervolgd

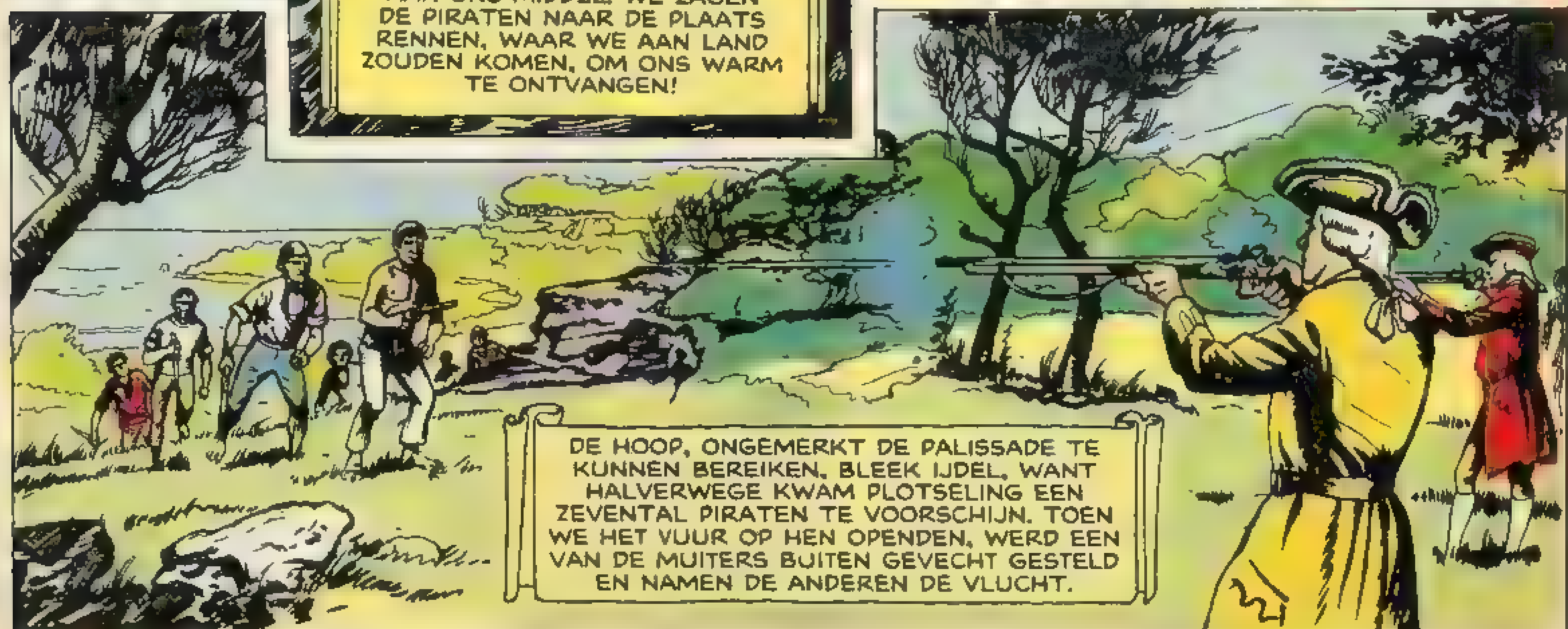
Toen ze even later de bossen achter zich hadden en de open plek bij het oude huis oprenden, sloeg de regen hen striemend in het gezicht.

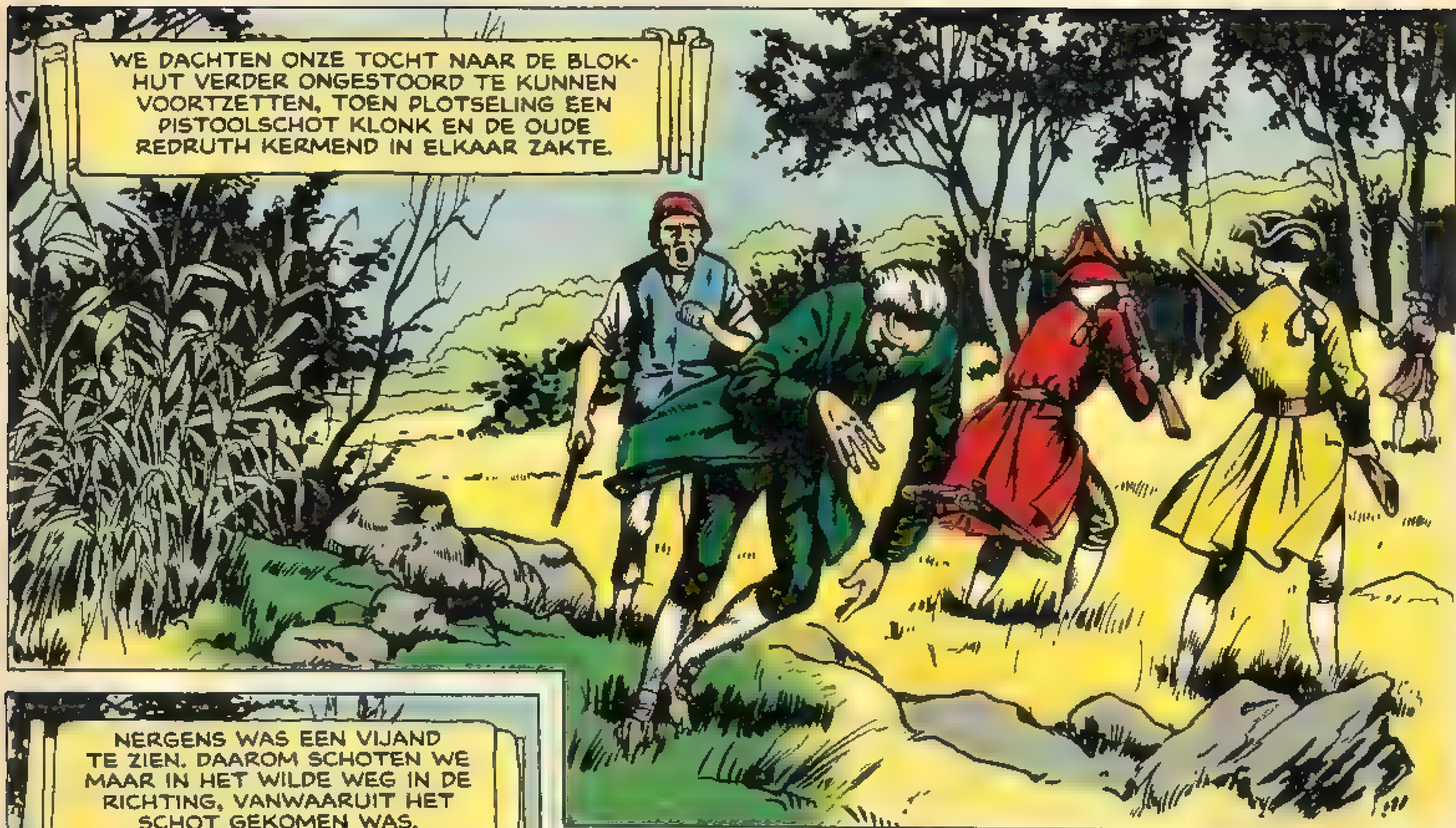
HET SCHATEILAND

WE DACHTEN ONZE TOCHT NAAR DE BLOKHUT VERDER ONGESTOORD TE KUNNEN VOORTZETTEN, TOEN PLOTSELING EEN PISTOOLSCHOT KLONK EN DE OUDE REDRUTH KERMEND IN ELKAAR ZAKTE.

NERGENS WAS EEN VIJAND TE ZIEN. DAAROM SCHOTEN WE MAAR IN HET WILDE WEG IN DE RICHTING, VANWAARUIT HET SCHOT GEKOMEN WAS.

MAAR DE MUITERS LIETEN ONS VERDER MET RUST. WE SLAAGDEN ERIN REDRUTH OVER DE PALEN TE HIJSEN EN IN VEILIGHEID TE BRENGEN.
HELAAS BLEKEN ZIJN VERWONDINGEN DODELIJK EN KORT DAAROP STIERF HIJ.

MAAR DE HELE SITUATIE WAS TÉ ERNSTIG OM HIERBIJ LANG STIL TE KUNNEN BLIJVEN STAAN. DE KAPITEIN GING NA, HOEVEEL MONDVOORRAAD ER NOG WAS, EN HET BLEEK, DAT WE ONS NOG EEN DAG OF TIEN ZOUDEN KUNNEN REDDEN, MITS WE ONS OP RANTSOEN STELDEN.
DAARNA PLAATSTE KAPITEIN SMOLLETT MET BEHULP VAN HUNTER DE VLAG OP HET DAK.

DIRECT DE VLAG STRIJKEN!
NOG GEEN VIJF MINUTEN LATER BEGON HET KANON VAN DE HISPANIOLA TE DONDEREN. DE VLAG OP ONZE VERBLIJFPLAATS MOEST ONS HEBBEN VERRADEN, WANT VANAF HET SCHIP WAS DE HUT ZELF NIET TE ZIEN. TOCH WILDE DE KAPITEIN DE VLAG NIET STRIJKEN. GELUKKIG WERD ER TE HOOG GERICHT; SLECHTS EEN ENKELE KOGEL VIEL BINNEN DE PALISSADE, EVENWEL ZONDER VEEL SCHADE AAN TE RICHTEN.
HRQ-HANS

Cliff Rendall

SCIENCE FICTION

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

HET RUIMTESCHIP ASAR 210 IS OP ONVERKLAARBARE WIJZE DOOR EEN ONBEKEND LICHTEND OBJECT UIT HAAR BAAN GETROKKEN EN BUITEN ONS ZONNESTELSEL TERECHTGEKOMEN. EEN REDDINGSSCHIP HEEFT TEVERGEEFS GETRACHT DE INZITTENDEN VAN DE ASAR 210 TE HULP TE KOMEN...

TELEKRANTEN OP DE AARDE BRENGEN MET VETTE KOPPEN HET LAATSTE NIEUWS UIT DE RUIMTE...

GEHEIMZINNIG OBJECT TREKT ASAR 210 BUITEN ZONNESTELSEL HOOP OP REDDING OPGEGEVEN

ALS ZE IN ONS ZONNESTELSEL OP DRIFT WAREN GERAAKT, HADDEN ZE MISSCHIEN EEN BAAN OM DE ZON KUNNEN BLIJVEN BESCHRIJVEN EN WAS ER EEN KANS OP REDDING GEWEEST!

ER GEBEUREN ONGELUKKEN ALS DE MENSEN ZICH ZO VER IN DE RUIMTE WAGEN! WAAROM BEPERKEN ZE HUN ONDERZOEKINGEN NIET TOT MARS EN VENUS? DAAR ZIJN GOEDE WAARNEMINGSSTATIONS.

5

IN EEN PEILSTATION IN DE OMGEVING VAN SATURNUS.

DE ASAR 210 VERDWIJNT IN DE RICHTING VAN DE DUBBELSTER ALPHA-CENTAURI OP VEERTIG BILJOEN KILOMETER VAN DE ZON. NU VALT HET BEELD WEG. HIERMEE IS DE ZAAK ASAR 210 AFGESLOTEN, MANNEN!

MAAR OP HETZELFDE MOMENT IN DE ASAR 210...

WE MOETEN TIJDELIJK HET BEWUSTZIJN HEBBEN VERLOREN!

JUIST TOEN WE OP HET PUNT STONDEN DE LUCHTSLUIZEN BINNEN TE GAAN, KWAM ER... SCHRIK NIET... EEN LICHT UITSTRALEND WEZEN HET SCHIP BINNEN! IK KAN ER GEEN VERKLARING VOOR GEVEN!

IK KAN ME VAAG HERINNEREN OOK ZO IETS GEZIEN TE HEBBEN.

DIT IS ALLEMAAL HEEL VREEMD! WE MOETEN OP ONZE HOEDE BLIJVEN EN... HEE, DE VIJF LICHTENDE VIERKANTEN ZIJN VERDWENEN!

VLUG, NAAR DE CONTROLEKAMER!

HET GEHEIMZINNIGE LICHT MOET DE STORING VEROORZAAKT HEBBEN, WANT DE RADAR WERKT NU WEER! HOE STAAT HET MET DE MOTOREN EN DE RADIO, CLIFF?

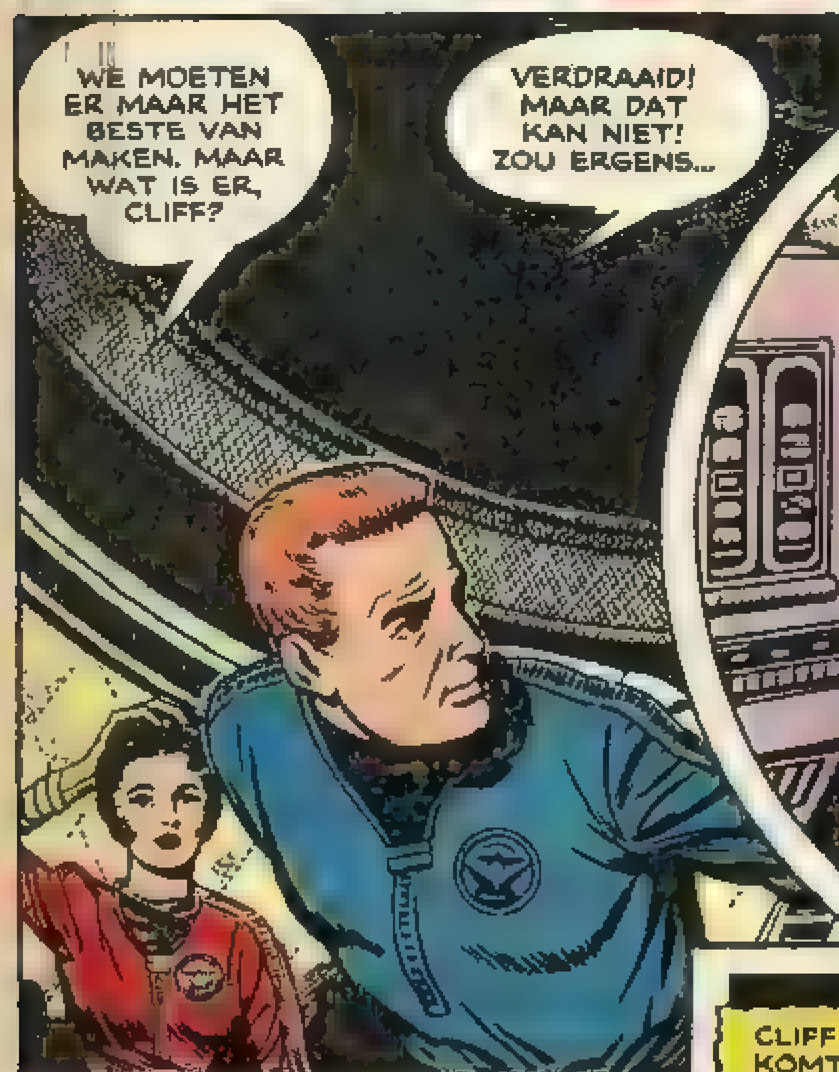
HET RADIOCONTACT IS TE ZWAK OM EEN BOODSCHAP UIT TE ZENDEN EN DE MOTOREN WERKEN NIET. WAARSCHIJNLIJK KOMT DIT, DOORDAT DE SPIEGELS NU TE WEINIG ZONNE-ENERGIE OPVANGEN. WE ZIJN TE VER VAN ONZE ZON AF, DOCTOR DEVOON!

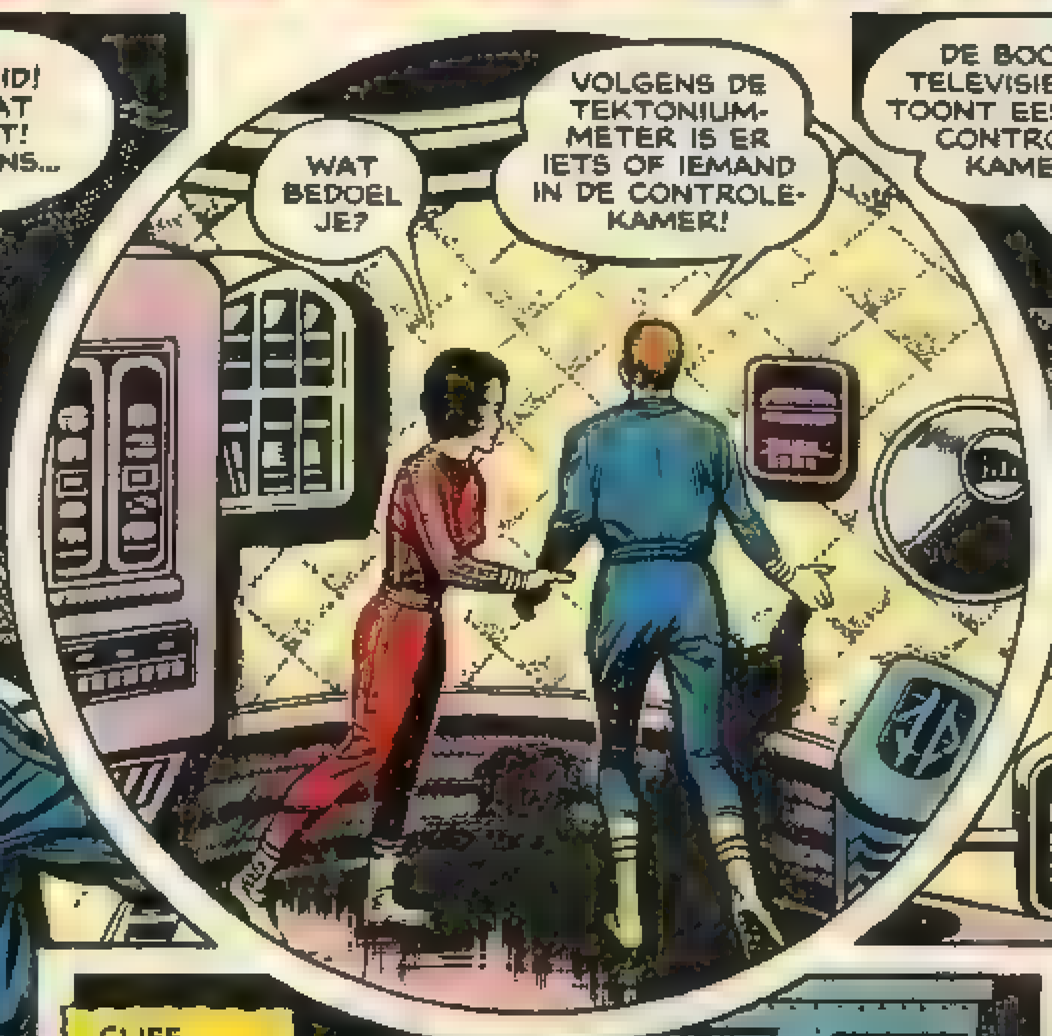
ONZE ZON BEGINT EEN KLEIN STERRETJE TE WORDEN, SHENA, EN VOOR REIZEN TUSSEN VERSCHILLENDE ZONNESTELSELS IS DIT TOESTEL ONGESCHIKT!

VRESELIJK! WE ZIJN REEDS MILJOENEN KILOMETERS UIT DE KOERS GERAAKT!

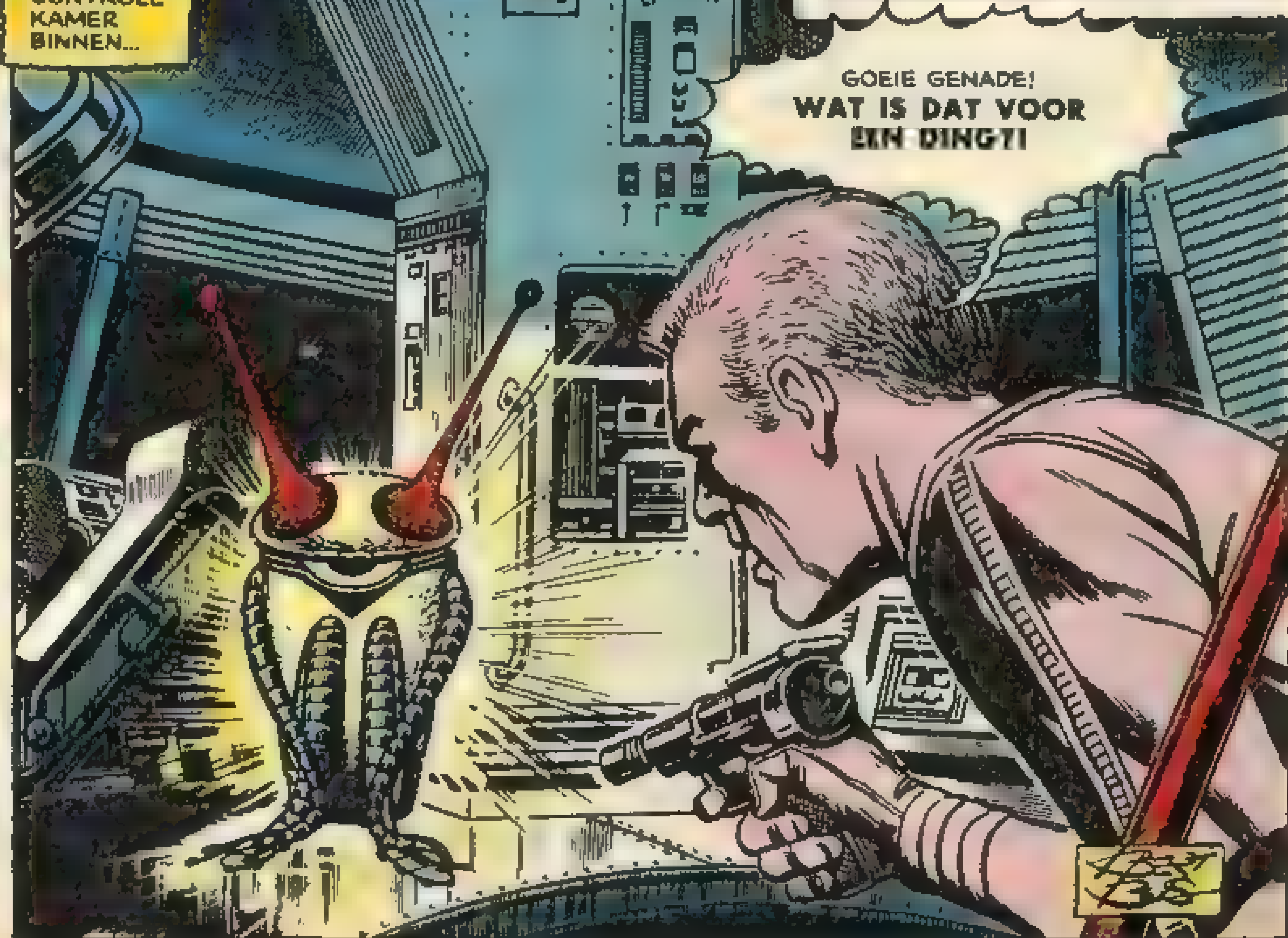

HET REDDINGSSCHIP IS NIET KOMEN OPDAGEN! WE KUNNEN OOK NIET TERUGKEREN NAAR ONS ZONNESTELSEL, OMDAT WE ZONDER GEBRUIK VAN DE MOTOREN NIET VAN KOERS KUNNEN VERANDEREN! JULLIE WETEN, WAT DAT BETEKENT!
WE HEBBEN NOG ZUURSTOF- EN VOEDSEL-RESERVES VOOR EEN JAAR. DAARNA...

BEDRUKT ZITTEN DE RUIMTE-VAARDERS BIJ ELKAAR...
DE KANS IS UITGESLOTEN, DAT WE ERGENS EEN BEWOONBARE PLANEET VINDEN. BOVENDIEN...
WE KOERSEN IN DE RICHTING VAN DE DUBBELSTER ALPHA-CENTAURI, MAAR ZELFS ALS WE MET DE SNELHEID VAN HET LICHT ZOUDEN KUNNEN REIZEN, ZOU DE TOCHT DAARHEEN NOG VIER JAAR DUREN!

WE MOETEN ER MAAR HET BESTE VAN MAKEN. MAAR WAT IS ER, CLIFF?
VERDRAAID! MAAR DAT KAN NIET! ZOU ERGENS...

WAT BEDOEL JE?
VOLGENS DE TEKTONIUM-METER IS ER IETS OF IEMAND IN DE CONTROLE-KAMER!
DE BOORD-TELEVISIE VERTOONT EEN LEGE CONTROLE-KAMER.
DAAR BEN IK NIET ZO ZEKER VAN! IK GA EVEN KIJKEN; VOOR DE VEILIGHEID NEEM IK EEN WAPEN MEE!

CLIFF KOMT DE CONTROLE-KAMER BINNEN...
LIFT

GOEIE GENADE!
WAT IS DAT VOOR EEN DING?!

Hans Scholten (18), Mr. Heemskerkstraat 47, Veenendaal-Zuid, wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar, liefst uit Utrecht of Gelderland. Hobby's: zwemmen en vissen. • *Ria Vanoirbeek (14), Sportpleinstraat 4, Sint-Truiden, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit Nederland. Hobby's: moderne muziek, dansen en lezen. • *Harry en Jenke Halmans, Magdalenastraat 2, Heerlerheide (L.),* willen sigarebandjes, postzegels en lucifersmerken ruilen. • *Paul Bolluyt (15), Kanariestraat 30, Breda,* wil corresponderen met een prot. meisje van vijftien of zestien jaar. • *Joke (15) en Mattie (14) Kattouw,*

Het komt in de bus

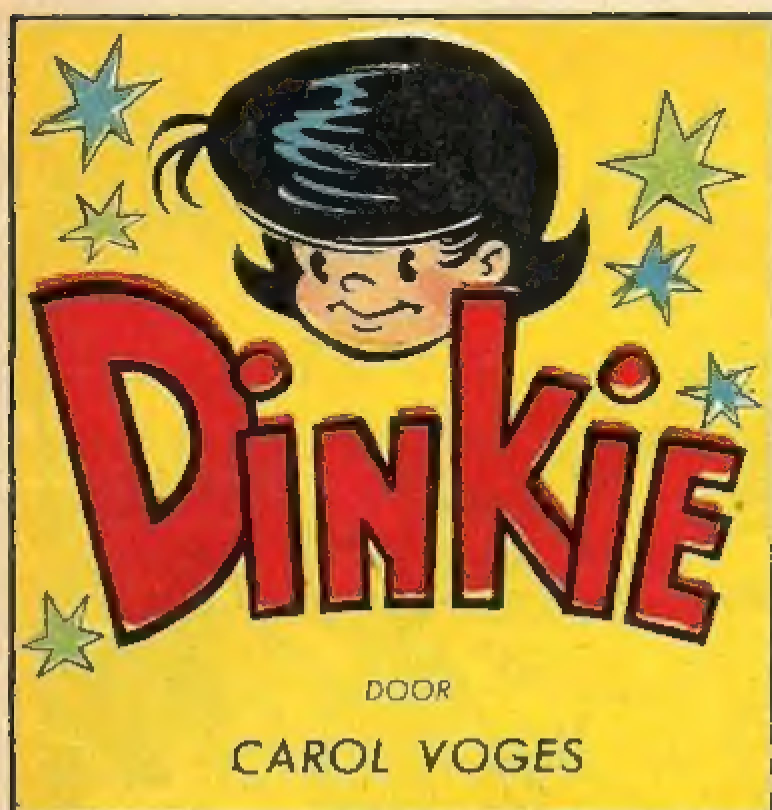
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Azaleastraat 49, Heerenveen (Fr.), zoeken een correspondentievriend van hun leeftijd uit Nederland. Hobby's: zwemmen, lezen en schaatsen. • *Tineke Oudhuis (18), Spoorstraat 20, Noordscharwoude,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: uitgaan en sport. • *Marijke de Beer (15), J. Pz. Coenstraat 31, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of het buitenland. • *Thea v. d. Heijden (15), Maasdijk 26, Megen (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriend van ongeveer zestien jaar. • *Joke van Boxtel (14), Westersingel 37, Rotterdam,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zingen, dansen, en gitaar spelen. • *J. Keune (15)* en *H. Groen in 't Wout (15), John Franklinstraat 25, Amsterdam-West,* willen corresponderen met twee meisjes van ongeveer veertien jaar, liefst uit Amsterdam of omgeving. • *Gaatske Boonstra (14), V. Cronenburgweg N 4, Noordbergum (Fr.),* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: lezen en foto's van filmsterren. • *Annemieke Spaans (14), Kalverdijk, G 29, Post-Tuitjehorn,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, gymnastiek, suikerzakjes en sinaasappelmerken. • *Cor Driessen (17), Kan. Jan Kekenstraat 5, Nijmegen,* wil corresponderen met een meisje tussen zestien en achttien jaar uit Nederland. Hobby's: postzegels en foto's van B.B. • *Nellie Ten Bruggencate (16), Buiksloterdijk 144, Amsterdam-Noord,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Nelly Jilisen (16), Goeystraat 15, Maashees (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zeventien of achttien jaar uit het midden of noorden van Nederland. • *Marieke van Mechelen (14), Willem Leevendstraat 28 I, Amsterdam-West en Fineke Retel (14), Wiltzanghlaan 25 I, Amsterdam-West,* willen corresponderen met twee jongens van veertien jaar of ouder, liefst uit de omgeving van Steenwijk en Dordrecht. • *Corry Valentijn (15), Mennonietenbuurt 54, Uithoorn (N.-H.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien jaar uit Engeland. Wie kan haar aan een adres helpen? • *Hetty Morre (15), Herenstraat 177, Weert (L.),* wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. Hobby's: lezen, zwemmen, wandelen, suikerzakjes en sigarebandjes. • *Joke Limburg (15), de Wetstraat 8, Vaassen Gem. Epe,* wil corresponderen met een ned. herv. meisje van haar leeftijd of jongen van zestien of zeventien jaar. • *Marian van Melich (16), Onze Lieve Vrouweplein 12, Venlo,* en *Nelly Bachus (16), Hogeweg 280, Venlo,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd, liefst twee vrienden. Hobby's: hockey en zwemmen. • Wil *Frits Lalkens (14)* ons even zijn adres opgeven? • *Annelies Wienen (13), Nachtegaalstraat 56, Tegelen (L.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd uit Nederland (niet uit Limburg), België of een ander land. Hobby's: lezen, muziek, fietsen, postzegels, suikerzakjes en foto's van filmsterren. Wie heeft er adressen voor haar? • *Marleen Lemmen (15), Pastoor Goossenstraat 16, Blerick (L.),* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar, liefst uit Limburg. • *Alie Kleijn (16), A. v. Heusdenstraat 25, Ter Aar,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst uit de omgeving van haar woonplaats. • *Sjoukje Rinsma (15), Industrieweg 5, Assen (Dr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: natuur, lezen, kamperen en fotografie. • *Willy de Krijger (13), Hornerweg 2b, Roermond,* wil corresponderen met een jongen of meisje uit Duitsland of Engeland. Hobby's: voetbal, muziek, fietsen en sport. Wie heeft er adressen? • *Wallina Meij (17), Koningstraat 68, Zandvoort a/zee,* wil corresponderen met een jongen of meisje van achttien of negentien jaar uit Nederland of België. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren. • *Henk Jansen (17), Berkenlaan 3, Nieuwe Pekela (Gron.),* zoekt een correspondentievriendin van zestien of zeventien jaar. Hobby's: zwemmen, natuur, judo en fotografie. • *Albert v. d. Laan (17), Albertreindertstraat B 1, Nieuwe Pekela (Gron.),* zoekt een correspondentievriendin van zestien of zeventien jaar. Hobby's: fotografie, turnen en zwemmen. • *Pietie Damstra, v. Sytzamaweg 4, Driesum (Fr.),* wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar, liefst uit Arnhem of omgeving. • *H. v. d. Hurck, Belvertsestraat 25, Haaren,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zestien of zeventien jaar, liefst in Zeeland of Noord-Brabant. • *Sieka van der Schoot (17), Hollandselaan 13, Stadskanaal,* en *Geertje Kamning (16), Noorderdiep 404, Nieuw-Buinen,* willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Ger Puchala (14), Agostraat 68, Ter Apel (Gron.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van dezelfde leeftijd. Hobby's: zwemmen, sigarebandjes.

VOLGENDE WEEK EEN NIEUW

ARCHIE VERHAAL!

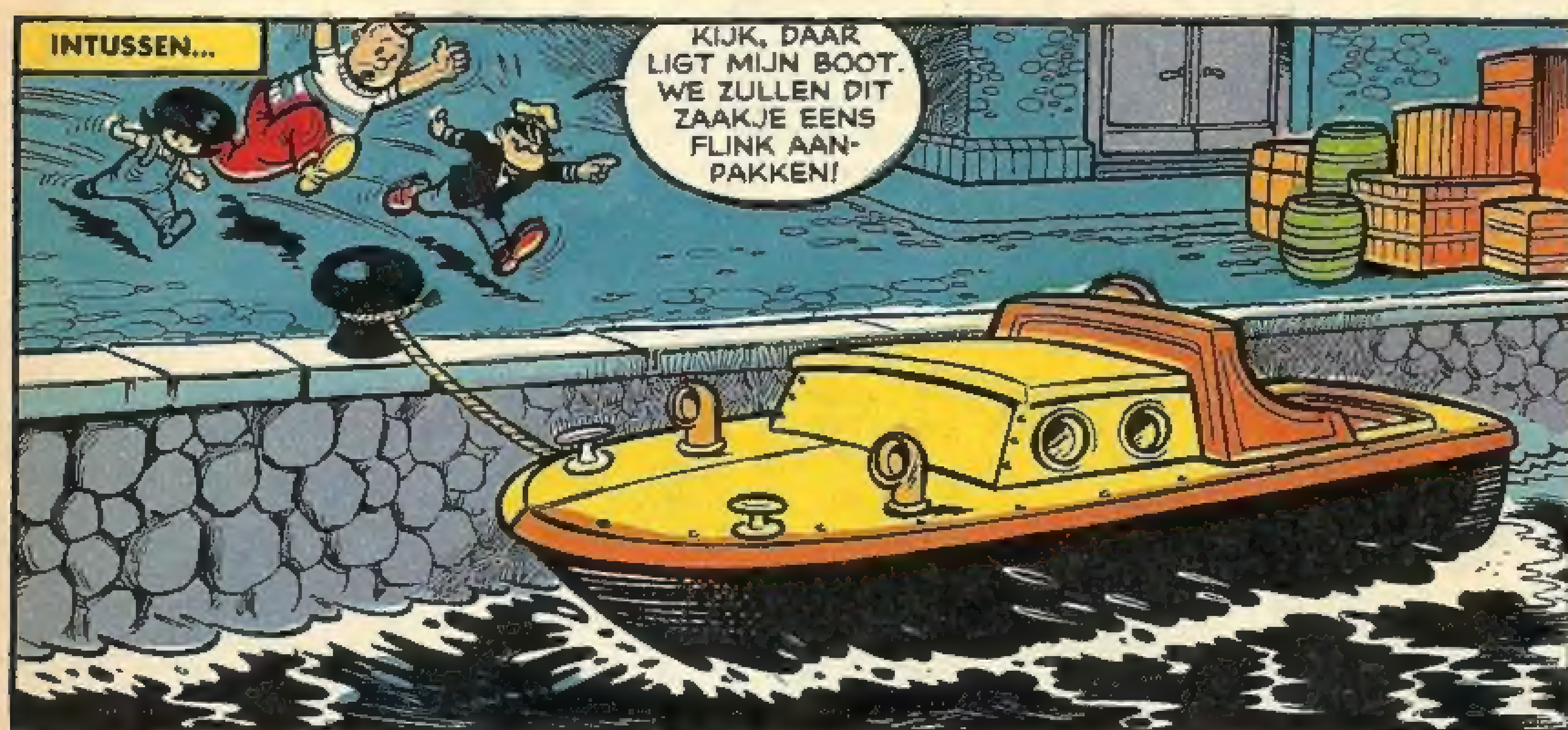
Goed nieuws voor alle trouwe lezers van de avonturen van Archie, de wonderrobot. Vanaf volgende week kun je weer een nieuw avontuur van hem volgen. Ditmaal speelt het zich grotendeels af in de Stille Zuidzee. Er komen zeilschepen aan te pas en inktvissen en boeven, kortom, het belooft weer reusachtig spannend te worden. Zorg dus vooral dat je „Sjors" van volgende week niet mist!

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

JUIST, MANNEN, DAT IS EEN MOOIE OEFENING VOOR DE KOMENDE WERKZAAMHEDEN. GOOI DE ROTSBLOKKEN DIE ONS IN DE WEG LIGGEN, MAAR MET EEN FRAAIE BOOG IN ZEE!
PLOENS

INTUSSEN...
KIJK, DAAR LIGT MIJN BOOT. WE ZULLEN DIT ZAAKJE EENS FLINK AANPAKKEN!

WAAROM SJOUWT U DIE HENGELS TOCH OVERAL MEE NAAR TOE?
NOU, JE KUNT NOOIT WETEN...! STEL JE EENS VOOR DAT IK DIE SCHAT VAN U AAN MIJN LIJNTJE KRIJG...

WAT EEN FIJN VAARTUIGJE!
DE LANDROTTEN ZIJN VAN HARTE WELKOM AAN BOORD...

...MAAR JULLIE GAAN NU EEN-TWEE-DRIE HET VOORONDER IN EN ONDER DE WOL OM EEN LEKKER TUKJE TE DOEN. GOEIENACHT EN WEL TE RUSTEN!

ZO, MATROOS, DIE ZIJN NAAR KOOI! NU ZULLEN WIJ HUN EENS LATEN ZIEN, WAT HET BETEKENT EEN STOERE ZEEMAN TE ZIJN! AAN DE SLAG! DE TROS LOS!

ONZE VRIENDEN HADDEN HET ZICH IN DE KNUSSE KAJUIT GEMAKKELIJK GEMAAKT EN AL SPOEDIG WAREN ZE DOOR DE DEINENDE GOLVEN IN SLAAP GEWIEGD.
SNORKSSS
PRFZZZZ
ZZZZZ

MAAR OP ZEE KAN HET PLOTSELING ERG GAAN SPOKEN...

SPEUR MEE MET DICK DRENT!

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

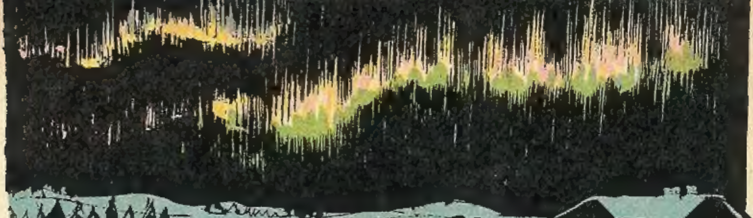
48

24 JANUARI 1848 WERD IN CALIFORNIË GOUD GEVONDEN DOOR JOHN MARSHALL. HIJ PROBEERDE ZIJN VONDST GEHEIM TE HOUDEN, MAAR HET LEKTE AL SPOEDIG UIT. ER ONTSTOND EEN STORMLOOP VAN GELUKZOEKERS UIT DE HELE WERELD. ZIJ VERKOCHTEN ALLES WAT ZE BEZATEN EN TROKKEN NAAR AMERIKA IN DE HOOP BINNEN KORTE TIJD SCHATRIJK TE WORDEN. WEINIGEN VAN HEN HEBBEN DIT IDEAAL KUNNEN VERWEZENLIJKEN. JOHN MARSHALL STIERF ARM EN VERGETEN.

24 JANUARI 1960 BRAK EEN BLOEDIGE OPSTAND UIT IN DE HOOFDSTAD VAN ALGERIJE, ALGIERS. DE OPROERLINGEN VERSCHANSTEN ZICH IN EEN STADSWIJK. DE OORZAAK VAN DE ONLUSTEN WAS DE WENS VAN PRESIDENT DE GAULLE VAN FRANKRIJK OM ALGERIJE ZELFSTANDIGHEID TE GEVEN. OP 29 JANUARI BEVAL DE GAULLE VIA RADIO EN TELEVISIE DE OPSTANDELINGEN ZICH OVER TE GEVEN. OP 1 FEBRUARI WERD HIERAAN GEVOLG GEGEVEN.

25 JANUARI 1938 WAS ER EEN SCHITTEREND POOLLICHT TE BEWONDEREN, HET MOOISTE VAN DE AFGELOPEN HONDERD JAAR. POOLLICHT WORDT VEROORZAAKT DOOR GELADEN DEELTJES VAN DE ZON. DEZE DEELTJES BEREIKEN MET EEN SNELHEID VAN MEER DAN DUIZEND KILOMETER PER SECONDE DE AARDE IN DE BUURT VAN DE MAGNETISCHE POLEN, WAARDOOR ZE AFGEBOGEN WORDEN EN OPGLOEIEN. STERK POOLLICHT KAN SOMS OOK IN ONZE STREKEN WORDEN WAARGENOMEN.

25 JANUARI 1947 OVERLEED DE MACHTIGE GANGSTERKONING AL CAPONE. NADAT HIJ UIT ITALIË NAAR AMERIKA GEËMIGREERD WAS, BOUWDE HIJ DAAR EEN TERREURORGANISATIE OP, DIE HIJ MET STRAFFE HAND REGEERDE. OP ZIJN BEVEL WERDEN SINDS 1927 RUIM DUIZEND MENSEN VERMOORD. VAN DEZE MOORDEN ZIJN ER MAAR EEN PAAR DOOR DE POLITIE OPGEHELDERD. AL CAPONE GENOOT EEN INKOMEN VAN MILJARDEN PER JAAR. VEEL VAN DIT GELD GEBRUIKTE HIJ OM HOGE POLITIE- EN REGERINGSFUNCTIONARISSEN OM TE KOPEN. IN 1930 WERD HIJ GEARRESTEERD EN VEROORDEELD TOT ELF JAAR GEVANGENISSTRAF. HIJ WERD TOEN NIET VAN MOORD, MAAR VAN BELASTINGONTDUIKING BESCHULDIGD.

26 JANUARI 1945 WERD HET DUITSE CONCENTRATIEKAMP AUSCHWITZ DOOR RUSSISCHE TROEPEN BEVRIJD. IN DE LOOP VAN VIJF JAAR WAREN IN DIT KAMP ONGEVEER VIER MILJOEN MANNEN, VROUWEN EN KINDEREN DOOR VERGASSING, MISHANDELING OF EXECUTIE VERMOORD. OP 11 APRIL WERD HET KAMP BUCHENWALD DOOR DE AMERIKANEN BEVRIJD EN OP 15 APRIL HET KAMP BERGEN-BELSEN. IN TOTAAL WAREN ER IN DUITSLAND ONGEVEER TWINTIG CONCENTRATIEKAMPEN.

27 JANUARI 1905 WERD BIJ DE PLAATS CULLINAN (TRANSVAAL, ZUID-AFRIKA) DE GROOTSTE DIAMANT TER WERELD GEVONDEN. HIJ WERD GENOEMD NAAR DE VINDPLAATS. DE STEEN WERD IN AMSTERDAM GESLEPEN EN DAARNA GESCHONKEN AAN KONING EDWARD VII VAN ENGELAND. VAN DE CULLINANDIAMANT ZIJN TWEE REUZENBRILJANTEN GEMAAKT, ZEVEN GROTE DIAMANTEN (DIE ZICH IN DE KROON EN SCEPTER VAN DE ENGELSE KROONJUWELEN BEVINDEN) EN ZESENNEGENTIG KLEINE DIAMANTJES.

28 JANUARI 1871 GAF PARIJS ZICH, GEDWONGEN DOOR DE HONGER, OVER AAN DE DUITSERS. DIT GEBEURDE TIJDENS DE FRANS-DUITSE OORLOG VAN 1870.

28 JANUARI 1596 OVERLEED SIR FRANCIS DRAKE, EEN ENGELSE ZEEROVER. VANWEGE ZIJN VERDIENSTEN VOOR ENGELAND (VEEL VAN HET DOOR HEM BUITGEMAAKTE GELD KWAM IN DE SCHATKIST TERECHT) WERD HIJ IN DE ADELSTAND VERHEVEN.

29 JANUARI 1903 BRAK IN NEDERLAND EEN GROTE STAKING UIT ONDER HET VERVOERSPERSONEEL, IN HET BIJZONDER IN DE HAVENS EN BIJ DE SPOORWEGEN. DE STAKING WAS HET GEVOLG VAN DE SLECHTE ARBEIDSVOORWAARDEN. OP 30 JANUARI WERDEN SOLDATEN IN HET GEWEER GEROEPEN OM EEN MOGELIJKE REVOLUTIE DE KOP IN TE DRUKKEN.

29 JANUARI 1963, PRECIES ACHT WEKEN NA EEN VIERENTWINTIG UUR DURENDE TELEVISIE-UITZENDING, HAD HET NEDERLANDSE VOLK EENENTWINTIG MILJOEN GULDEN BIJEENGEBRACHT VOOR DE ACTIE „OPEN HET DORP". MET HET DORP WORDT EEN GENEESKUNDIG CENTRUM VOOR BLIJVEND INVALIDEN BEDOELD, DAT BIJ ARNHEM ZAL WORDEN GEBOUWD.

30 JANUARI 1948 WERD DE GROTE LEIDER VAN INDIA, MAHATMA GANDHI, IN NEW DELHI VERMOORD. GANDHI WAS EEN TEGENSTANDER VAN ALLE GEWELD. HIJ HEEFT GEIJVERD VOOR DE ONAFHANKELIJKHEID VAN ZIJN LAND.

30 JANUARI 1933 WERD ADOLF HITLER DOOR HET DUITSE VOLK TOT RIJKSKANSELIER GEKOZEN. HIJ ONTPOPTE ZICH AL GAUW ALS EEN DICTATOR, DIE VAN NIEMAND TEGENSPRAAK DULDDE. HIJ HAATTE DE JODEN EN LIET DAAROM ALLE JODEN UIT DUITSLAND EN DE DOOR DUITSLAND BEZETTE GEBIEDEN GEVANGENNEMEN EN NAAR CONCENTRATIEKAMPEN OVERBRENGEN. HITLER BELOOFDE DE DUITSERS DAT HIJ EEN DUIZENDJARIG RIJK ZOU STICHTEN, WAARIN DUITSLAND HET IN EUROPA EN DAARBUITEN VOOR HET ZEGGEN ZOU HEBBEN. HIJ WIST VELE LANDEN TE VEROVEREN. MAAR DOOR HET INGRIJPEN VAN DE GEALLIEERDEN (AMERIKA, ENGELAND, RUSLAND) VERANDERDE ZIJN DUIZENDJARIG RIJK NA VIJF JAAR IN EEN GROTE PUINHOOP.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent. Bij betaling per giro 5970, ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.

